

உ
NIV
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்

தொகுதி-கக.] பிரமாதிச ஓஸ் ஆனி மீ [பகுதி-அ.
Vol. XI. June-July, 1913. No. 8.

செந்தமிழ்விரும்பும்விஷயதானங்கள்

செந்தமிழ்ப் பத்திரிகைக்கு நிருபநேயர்கள் எழுதியுபகரிக்கும் விஷயதான மொவ்வொன்றும் பிராசுபமாக யாவராலுங்கொள்ளத் தக்கதாயும், படிப்பவர்களுக்கு அரியவிஷயங்களின் புதியவுணர்ச்சியையுண்டாக்கவல்லதாயும், சொற்களை பொருட்சுவை பொருந்திய தொடருடையதாயும், தமிழ்மொழிவளர்ச்சிக்குச் சாதகமாயும், ஒரு வராலும் வெறுக்கப்படாததாயும் இருக்கவேண்டுமென்பது யாவரும் நன்குணர்ந்ததே.

இத்தகைய விஷயதானங்களே நிருபநேயர்களாலுபகரிக்கப்பட்டு வரினும் இடையிடையே இம்முறையின்வழி வருவனவுஞ் சிலவுள. அவை செந்தமிழில் வெளியிடத்தகாதனவாயிருக்கின்றன. ஆதலால் அம்முறையின் வழுவாதெழுதப்பெறும் தமிழிலக்கண விலக்கிய ஆராய்ச்சிகளும், மற்றும் சாத்திர ஆராய்ச்சிகளும், சரித்திர ஆராய்ச்சிகளும், அந்நியபாஷைகளிலிருந்து மொழிபெயர்த்து எழுதப்படும் பெளதிகசாத்திரம், தாவரசாத்திரம், பிராணிவர்க்கசாத்திரம், சரீர தத்துவசாத்திரம், தர்க்கசாத்திரம், கணிதசாத்திரம் முதலியவற்றின் விஷயதானங்களும், மற்றும் உலகநன்மைக்குரிய பலவுமே செந்தமிழில் வெளிவரத்தக்கனவென்பதும், அவையே செந்தமிழ்நேயர்களால் விரும்பத்தக்கனவென்பதும் நிருபநேயர்கள் தாமேயறிந்து பெரும்பாலும் செந்தமிழ் விரும்பி ஏற்கத்தகும் விஷயதானங்களையே உதவிவருகின்றனர்.

*

ஆயினும் “முற்றுமுணர்ந்தவரில்லை” யென்னும் முதியார் வாக்கின்படி ஒருவர் எல்லாநூல்களிலும்வல்லுநராய் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்துக்கு இயைபுடைய பலவற்றையு மாராய்ந்தெழுத லரிதாதலால், தெரிந்தமட்டிற் பொருந்துவனகொண்டே யெடுத்துக் கொண்டவிடயத்தை பொருவாறு பொருத்தியெழுதிமுடித்துப் பத்திரிகையில் வெளியிடுவதே யெல்லோர்க்கு மியல்பாயுள்ளது.

அவ்வாறு எழுதி வெளியிடும் பொருளுரைகளில் ஒரோவழிப் பொருந்தாமையிருந்தால் அதனைக் கண்ணுற்றறிந்தபண்டிதர்கள் பொருத்தமுள்ளதுகாட்டித் திருத்தவும், அல்லது அதனை மறுத்து உண்மைப்பொருளை நிறுத்தவும் புகுவது தகுந்தேயாம்.

அங்கனம் புகுவார் அப்பொருளுரையைப் புரோவாதமாக வைத்து அதில் தமக்குள்ள முக்கியமான விவாதவிடயங்களைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு தாம் வாதியாய்நின்று எதிரியை எள்ளுதல், இகழ் தலின்றித் தக்க பிரமாணங்களைக்கொண்டு தாம் சொல்லவேண்டு மவற்றையெல்லாம் சிறிதும்குறைவற நியாயமுறையினின்றுநழு வாதுசொல்லித் தன்னுணிபுரைத்து முடித்துநிற்பதே வாதாரை யென வழங்கத்தகும் பொருளுரையாகும். இது புரோவாதமான பொருளுரையிலுள்ள பொருந்தாமைதீரத்திருத்தியும், உண்மைப் பொருளை நிறுத்தியும் திரிவுணர்வுநீக்குந் திறனுடையதாதலால் இப் பொருளுரையையும் சேந்தமிழ் விரும்பத்தக்கதேயாம்.

அவ்வாறு எழுதி வெளியிடும் வாதாரையானது புரோவாதத்தி னின்றெடுத்துக்கொண்ட விவாதவிடயங்களைக்கடிதற்குப் போது மானவலியிலதாயினும், அல்லது புரோவாதம் நிலைபெறுதற்குப் போதியசாதனங்கள் பிறவு முள்ளனவாயினும் அவற்றையெல்லா மெடுத்துரைத்துத் தன்னுணிவுநிலைபெறச்செய்வது புரோவாதமுடையார்க்குக் கடமையாயிருக்கிறது.

அக்கடமை தீர்த்தற்பொருட்டுப் புரோவாதமுடையார் சீற்றம் சிறிதுங்கொள்ளாது, வாதிக்கெதிரியாய்நின்று எதிருரையென்னும் பொருளுரை எழுதிவெளியிட விரும்புவாராயின் அதற்கும் பத்திரிகை யிடங்கொடுக்கவேண்டுமென்ப தின்றியமையாததே.

இவ்விரண்டு பொருளுரையுங்கண்டு துலைநாவன்ன சமநிலையி னின்று அவற்றின் வன்மை மென்மைகளைச் சீர்தூக்குவார்க்கு உண் மைப்பொருள் தானே தோன்றுமாதலால் விவாதப்பொருளைத் தெளிவு றவிளக்குதற்கு வானுரை எதிருரைகளே போதுமெனத்தோன்று கின்றன.

ஆதலால், வானுரைவரைவோரும் எதிருரைவரைவோரும் தம் மால் வரையத்தகும் இன்றியமையாதவிடயங்களை யெல்லாம் தத்தம் பொருளுரையொன்றினுள்ளே தெளிவுபெறவெழுதிமுடித்து அம் மட்டோடதனை நிறுத்திவிடுவதே யமைவுடையதாகக் காணப்படு கிறது.

அங்நனமமையாது எதிருரைமேல் வானுரையும், அதன்மே லெதிருரையுமாக மாறி மாறி மறித்து மறித்தும் பொறித்துவரும் விடயதானங்களெல்லாம் செந்தமிழ் விருமடும்புரியின் அநவஸ்தையாய் முடியுமென்பதும், பிறிதொரு புதியபொருளுரைக்குரிய இடத்தை யு மடைத்துச் செந்தமிழ்நேயர்களுக்கு வெறுப்பைவிளைக்குமென்ப தும் அப்பொருளுரைவரையு நிருபநேயரா லறியத்தகுவனவாம்.

ஆதலால், வானுரை எதிருரை எழுதிய நிருபநேயர்கள் அடுத்த முறையி னதனைவிடுத்து, வேறொருபொருள்பற்றிச் செந்தமிழ்க்கு விஷயதானஞ் செய்துவருமாறு வேண்டிக்கொள்ளப் பெறுகின்றனர்.

நிருபநேயர்க ளனுப்பிவரும் விஷயதானங்களுட் சிறந்தவற்றை யெல்லாஞ் செந்தமிழ் விரைந்தேற்றுக்கொள்ளவேண்டுமாயினும் பத்திரிகையி னிடத்தினளவுக் கடங்கவும், வெவ்வேறுவிஷயம் விர வற் கிணங்கவும் பொருளுரைகளை யடுக்கி வெளியிடவேண்டியிருத்த லால் அவற்றுட்கில வெளிவரக் காலதாமதமாவதுபற்றியும், திருப்பி யனுப்பப்படாமை சுட்டியும் நிருபநேயர்கள் சீற்றங்கொள்ளாதிருக்க வேண்டுமென்றும் வேண்டப்பெறுகின்றனர்.

செய்யுளாகவேனும் வசனமாகவேனும் செய்யப்பெற்ற பழைய தூல்களாயினும் புதியதூல்களாயினும் செந்தமிழ்வாயிலாக வெளி யிடவிரும்புஞ் சிறியதூல்களை அந்நிருபநேயர்கள் பிழையறப்பரிசோ தித்துத் தெளிவா யெழுதியனுப்பவேண்டுமென்றும் வேண்டப்பெறு கின்றனர்.

மிகவும் அருமைபெருமை வாய்ந்த விஷயதானங்களைச் செந்தமிழ்க்கு அளித்துவந்தவர்களும், அளிக்கத்தக்கவருமாகிய பண்டிதர்களெல்லாம் தமிழ்பிமானமுடையராய்த் தத்தம் காரியங்களுக்கிடையே சிறிதவகாசம் வாய்ப்பித்துத் தம்மாவெழுதத்தகும் விடயதானங்களை யுபகரித்துச் செந்தமிழை யாதரித்துவருமாறு வேண்டப்பெறுகின்றனர்.

திரு. நாராயணையங்கார்

பத்திராதிபர்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதிபசுபாசத்தொகை.

இது மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துக்குத் திருநெல்வேலி மகா-ரா-ா-புரீ எஸ். பால்வண்ணமுதலியாரவர்களாற் கொடுக்கப்பட்ட சிவஞானபோத முதலிய சைவசாத்திரங்களடங்கிய ஏட்டிலிருந்தெடுத்தெழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் ஆறாவதுகுறளின் இரண்டாமடி கூறியது கூறல்போலத்தோன்றுகின்றதாயினும் அதனுண்மைப்பொருள் சைவசமயநூல்களைக் குருபரம்பரையா னோதியுணர்ந்தார்மாட்டுக் கேட்டுணர்த்தகுமென்று உள்ளபடியே பதிப்பிக்கப்பட்டது. அது பாடமன்றாய் இரண்டாமடி பல்லுயிருமீசன்பணி என்றிருக்குமாயின் பதியும் பசுவு முடையானு முடைமையுமாகிய இயைபுடைமை தோன்றக் கூறிய தெனக்கொள்ளற் கியையுமெனத்தோன்றுகிறது. இது திரிபதார்த்தங்களின் உண்மையுணர்வுதோன்ற உபதேசமுறையிற் றொகுத்துச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அதனைவிரும்புவார்க் குபயோகமாகுமாறு சில திருத்தத்துடன் செந்தமிழில் வெளியிடப்பட்டது.

நூல்.

பவளநிறத் தானைமுகன் பாத நினைப்பாம்

பவனமறுப் பானவனன் பர்க்கு.

(க)

சிவனை நிரஞ்சனனைச் சின்மயனைச் சிவன்
பவமுமறுப் பாளைநினைப் பாம். (உ)

இரவிக் கொளிபோ விறையொடுறை வானைப்
பரவிப் பணிவாம் பதம். (ங)

நந்திபத நந்திமா காளரெழு வர்யாவர்
தந்திருத்தா னும்பணிவாஞ் சார்ந்து. (ச)

பதிபசு பாசந் தொகுத்துப் பகர்வா
மெதுகெதியென் பார்க்கெளிதி லே. (ரு)

இவை பாயிரம்.

பல்லுயிர்க்கு மேக நமலன் சிவன்பதியப்
பல்லுயிர்க்கு மீசன் பதி. (சு)

உடலொலியின் மூல வொலியுறைதல் போலக்
கடவுளுயிர் தோறுமுறுங் காண். (எ)

ஆதாரம் வேர்மரத்துக் கிச னனைத்துயிர்க்கு
மாதாரம் வேர்க்குமர மன்று. (அ)

ஆகஞ் சடங்கா ணணுவறியா திவ்விரண்டின்
யோகஞ் சிவனாலென் றோர். (க)

கருமஞ் சடம்பலத்தைக் காட்டாது காட்டு
நிருமல னென்றே நினை. (கௌ)

சடமாயை தானே சமையா தனுவுங்
கடவுடரு வான்வினைபைக் கண்டு. (கக)

வருத்தியு நல்லன் மருத்துவனோ யார்க்கு
நிருத்தனையில் வாறுநினை நீ. (கஉ)

உதவி யிரவி யுலகுக் கிரவிக்
குதவி செயுமோ வுலகு. (கங)

இவை பதிதேரிசனம்.

ஆகஞ் சடந்தா னியங்கா ததணையூர்
பாகன் பசப்பலன் றுய்ப் பான் (கச)

பொறியுமுயி ரல்ல பொறையுடலு மல்ல
வறிவே யுயிரென் றறி. (கரு)

உறக்கத் துணரா வுடலும் பொறியு
முறக்கமு மோரு முயிர். (கசு)

புண்ணியத்தாற் பாவத்தாற் புண்ணியபா வத்தாலு
நண்ணுமுயிர் மேல்கீழ் நடு. (கஎ)

இவை பசுதேரிசனம்.

யானென் செருக்கா விருவினையா மச்செருக்கு
* மூனமலத் தானு முயிர்க்கு. (கஅ)

செம்பிற் களிம்பென்னச் சீவனெடுந் தேதிமிர
நம்பனைக்காட் டாதுயிரி னள். (கக)

இவை பாசுதேரிசனம்.

பரிபாக மாகவிருட் பாசமுடை யூனை
யருவருக்கு மாவிவிருப் பந்து. (உ௦)

அப்பொழுது தேசிகனை யாவேசித்தே யமல
னப்பமுதை நீக்குமரு ளால். (உக)

நீங்கவரு ணீங்காதே நின்றசிவன் கண்டாவி
போங்கியபே ரின்பத் துறும். (உஉ)

இவை யங்க்கிரகம்.

ஆக்கைசிறை யென்றமலத் தாதரவுற் றுறங்கிந்த
வாக்கை யறைக மதித்து. (உஈ)

* 'மூலமலத்' என்றும்—பி - ம்.

விடம்பர்க் குரைத்தார் விழுவர்கீழ் மேலாயடைந்தார்நல் லார்க்கறிவித் தார்.

(உச)

இவை பக்குவாபக்குவம் பார்த்துணர்த்துகவேன்றன.

இந்தவிய லைத்திரிவு மின்றியுணர்ந் தார்க்கிருண்ட பந்தமறும் வாய்த்துறுமின் பம்.

(உரு)

இது நூலுணர்ந்தார் பலம்.

பதிபகபாசத்தோகை ழற்றும்.

உ

பரிசோதனத்தொடர்.

—❀❀❀(*)❀❀—

நமது செந்தமிழில் 'பரிசோதனத்தொடர்' என்னுந் தலைப்பின் கீழ்ப் பத்திராசிரியரவர்கள், பல ஆராய்ச்சிகளை வெளிப்படுத்திவருகின்றனர். அவை, எழுத்துநிலைமாரியும், சொன்னிலைமாரியும் வரலாற்றுமுறைமையின்வந்தாரையும் சமீபிடர்ப்படுப்பனவாயுள்ளவற்றின் திருத்தங்களாகும். பெரும்பாலும் அச்சுப்புத்தகங்களையே படித்துவரும் தற்காலத்தவர்க்கு அவை "இழுக்கலுடையுழி யூற்றுக்கோல்" போலுதவி, நன்மை பயந்துவருகின்றன.

இவ்வாறே பிறரும் ஆங்காங்குக்காணப்படும் திருத்தங்களை வெளிப்படுத்துக வெனவும் அவர்கள் தெரிவித்திருக்கின்றமையின், அதனைமேற்கொண்டு வையெழுதப் பெறுகின்றன.

இறையரைகப் பொருள் ஈ ஆம் சூத்திரத்துரையில், பாங்கன் கழற்றுரையாய்ப் பின்வரும்வாக்கியம் காணப்படுகிறது. அது—

“குண்டமுருகுண்டாற் குன்றி வழியடையாகாதவாறுபோலவும், யானை தொடுவுண்ணின் மூடுங்கல மில்லதுபோலவும், கடல் வெதும்பி னளாவுநீரில்லதுபோலவும், எம்பெருமான்! நின்னுள்ளம்

அறிவு, சிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடியின்வரைத்தன்றிக் கைம் மிக்கோடுமே யென்னின் நினைத் தெருட்டற்பாலநீர்மையார் உள ரோ? நீ பிறரைத்தெருட்டினல்லது” என்பது.

இதற் கூறப்பெறும் உவமவாக்கியம் மூன்றிலும் முதற்கண்ணை யாராய்வுழி, அது பிழையுடையதெனத் தோன்றுகிறது. எங் னனமெனின்—

இப்பாடத்தால் ‘குண்டம்’—யாககுண்டமெனவும், ‘முருகுண் ணல்’—மிகக்கொதிப்படைதலெனவும் பொருள்பட்டு, அவை முறையே தலைவனுக்கும், கைம்மிக்கோடுதலுக்கும் உவமையாய்க், குன்றி வழியடையாகாமை - தெருட்டுவாரில்லாமைக் குவமையாகவேண்டும். ஆகவே, நெருப்பு அளவுகடந்துகொதிப்பின், அதற்குப் பரிசாரம் பிறிதின்றென்னுங் கருத்துப்போந்து, “நீர்மிகற் சிறையுமில்லைத் தீமிகின் மன்னுயிர் நிறுற்று நிழலுமில்லை” எனும் புறநானூறு (ருக) ஞாபகத்துக்கு வரலுங்கடும். இதுபோலத் ‘தீமிகில்’ எனக்கூறுவதே யென்பொருளவாகச் செலச்சொல்லுவதாயிருக்க அதற்குக் ‘குண்ட முருகுண்டால்’ எனக்கூறல் வேண்டாமையானும், அங்ஙனங்கூறிற் போந்தபயன் பிறிதின்மையானும், நெருப்புக்குக் ‘குன்றி’யைக் கூறல் ‘தகுதி’ யன்மையானும், ‘வழியடையாதல்’ என்பது இங்கு உரியசொல்லன்மையானும், இங்ஙனங்கூறும்வழக்க மின்மையானும், மூன்றும் உவமவாக்கியம் இதனை யொருபுடையொத்தலால் அதனைவேறுகூறாக்கலானு மென்பது.

இனித் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் ௧0௨-ஆம் சூத்திரத் துரையில், பாங்கன் நிற்பவைநினை இ (உலகத்து நிற்கின்ற நற்குணங் களை நினைப்பித்து) க்கழறிக்கூறியதற்குதாரணமாக ஒரு செய்யுள் காட்டப்பெற்றிருக்கின்றது. அது,

“குன்றமுருளிற் கொடித்தேரோய்குன்றியு
 ளொன்றுமொழிவதுளதாமோ?—நன்றறிந்து
 தாமுறையேசெய்வார் தகவிலவேசெய்தக்கால்
 யார்முறைசெய்வாரோமற்று” என்பது.

இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளின்கருத்தையெடுத்தே “குன்ற முருண்டாற்குன்றிவழியடையாகாது” என மேற்கூறிய உவம

வாக்கியமாக இவ் வுரையாசிரியர் கூறியிருக்கவேண்டுமெனத் தோன் றுகிறது. இவ்வாறு உரைநடையாய்க்கொண்டுரைப்பது நம துரை யாசிரியர்களின் வழக்கமென்பதைத் 'தலைவி * "கல்லாமற் பாகம் பட"வொழுஞ்சூட்டுதான்னலஞ் சான்ற பொருளின் கண்ணும்' [பொரு ளதிகாரம் பக்கம் ௩௫௧] எனல் போல்வன ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறுமாற்றானும், பரிமேலழகருரையிற் பயின்றுவருமாற்றானும் காண்க.

“குன்றமுருண்டாற் குன்றி வழியடையாகாதவாறுபோல எம் பெருமான்! நின்னுள்ளம்..... ..கைம்மிக்கோடுமென்னின் நின் னைத்தெருட்டற்பாலார் (உளரோ) இல்லை; நீ பிறரைத் தெருட்டினல் லது. என்பது—தேவர்குழாம், மக்கட்குழாம் முதலிய பிறவற்றிற்கு வழியடையாகநிற்பதுகுன்றம்; அதுதானே யுருண்டால் அதற்கு வழியடையாகநிற்பது யாதுளது? கேவலம் குன்றிதானே நிற்கும்! நில்லாதன்றே; அதுபோற் பிறரது வரம்புகடந்த நடத்தையைக் காணுங்காற் கடிந்து அவரை நல்லவழியில் நிறுவுந் தகுதியினன்நீ; நீயேயிவ்வாறு செய்யின் நின்னைத் தெருட்டுந்தகையினர் எவர் உளர்? என்னனைய பிறர் எம்மாத்திரம்? எனப் பொருட்பொருத்த மாதலையறிக.

தேவர்குழாம் மக்கட்குழாங்கட்குக் குன்றம் வழியடையாயினமை,

“குன்றிடைமுட்டிமறுகுஞ்சூர்இயிற்றடைப்புண்டமுங்கி
நின்றவருக்கன்முதலோர்” † எனவும்,

“இருநிலமருங்கிற்செருநரைப்பெறாது
செருவெங்காதலிற்றிருமாவளவன்
புண்ணியத்திசைமுகம்போகியவந்நாள்
பகைவிலக்கியதிப்பயங்கெழுமலை” ‡

* “உரைமுடிவுகாணாளினமையோனென்ற
நரைமுதுமாக்களுவப்ப—நரைமுடித்துச்
சொல்லான்முறைசெய்தான்சோழன்சுலவிச்சை
கல்லாமற்பாகம்படும்.” (பழமொழி - உச)

† விந்திய வரலாறு. (காஞ்சிப்புராணம் தழுவக்குழைந்த படலம் - உஉசு)

‡ இமயமலை. (சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழவுரெடுத்தகாதை—௧௬)

எனவும் வருவனவற்றால் அறிக. இவ் விமயமலை 'எனது நாட்டிற்கு அந்நியரை வரவொட்டேன்' என துதலுங்கருத்தினதுபோல, நம் இந்தியாவின் வடக்கண் வழியடையாக இன்றும் நின்று நில்லுவதையாவரும் அறிவர்.

பெருமை சிறுமைகளுக்குக் குன்றத்தையும், குன்றியையும் உவமைகூறுதல் தொல்லாகிரியர் குறியென்பதை,

“குன்றினையாரும் குன்றுவர்குன்றுப
குன்றியினையெயின்” என்பதாலும், (திருக்குறள் ௧௬௫)

'வழியடை' யென்ப தீண் டிரியசொல்லென்பதை “வாழ்நாள் வழியடைக்குங்கல்” என்பதாலும் (ஐடி ௩௮) அறிக.

இவற்றால், 'குன்றமுருண்டாற் குன்றி வழியடையாகாது' என்னும் பாடமே யுரையாகிரியருடையதென்பதாஉம், பிரதி யெழுதிய பிற்காலத்தார் தவறி 'முருகுண்டால், முறுகுண்டால்' என எழுத, அதற்கேற்பக் 'குன்றம்' என்பது 'குண்டம்' எனப் பின்னொரால் மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதாஉம், பெறப்படுகின்றது.

இதுபோலவே யாங்காக்குக் காணப்படும் சிதைவுகளையும் திருத்திப்படித்தல் அறிஞர்சுடமையாம்.

இவை, என்னுடன்பிறந்தாரும், எனது நல்லாகிரியரும், எனக்குத் தலைவருமாகிய ஜலகண்டபுரம் வித்வான் அ. வரதநஞ்சைய பிள்ளையவர்களால் விளக்கப்பெற்றன.

ஜமீந்தார் உயர்தரப் பாடசாலை } இங்ஙனம்,
காட்டுப்புத்தூர். } அ. கந்தசாமிப்பிள்ளை,
தமிழ்பயிற்றுவிவான்.

குறிப்பு:—உச்சு ஆம் பக்கம் உஉ ஆவது வரியிலும், உச்சு ஆவது பக்கம் அ ஆவது வரியிலும், ஐடி பக்கம் ௧௭ ஆவது வரியிலும் குண்டமுருகுண்டால் என்றிருப்பதை, குண்டமுறுகுண்டால் எனத் திருத்திக்கொள்க.

பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

—:0:—

(உருக-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பொருட் பாகுபாடு.

மேற்கூறியாங்கு மிக்கவிரிவினதாகிய பொருளுக்கு இலக் கணம்வகுக்கப்புகுந்தவர், தொடக்கத்திற்குள்ளே அதனை அகப் பொருள் என்றும், புறப்பொருள் என்றும் இருவேறு பெரும்பிரிவு செய்தனர். இவ் வுலகத்தில் கல்விப்பொருளாயுள்ளது எதுவாயினும் அது புலவனது உள்ளத்தின்கண் நிகழும் உணர்ச்சியைக் குறித்தல் வேண்டும். அல்லாக்கால், அப் புலவன் தனது ஐம்பொறிகளான் உணர்ந்துகொள்ளக்கூடியதும், அவனுக்குப் புறத்தேயுள்ள துமான ஒன்றைக் குறித்தல்வேண்டும். நமக்கு அகத்து நிகழ்வதும், புறத்து நிகழ்வதும் ஆகியவற்றுள், இவ் வுலகத்திலுள்ள விஷயங்களெல்லாம் அடங்கிவிடுகின்றனவன்றோ? ஆதலின் இப் பாகுபாடு சாலவும் ஏற்புடைத்தாகும்.

இவற்றுள் அகப்பொருள் என்பது அகத்துநிகழும் ஒழுக்கத்தையும், புறப்பொருள் என்பது புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தையும் ஈரிடத்தும் ஆகுபெயராய் உணர்த்தாநிற்கும்.

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நால்வகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களிற் சிறப்புப்பற்றி, காதலன் காதலிகளது அகத்து நிகழும் இன்பத்தினை அகப்பொருள் என்பது மிகப் பகுத்துரைக்கும்.

எல்லாமாந்தர்க்கும் பொதுவாகிய அறத்தினையும், (செல்வப்) பொருளினையும் விரித்துச்சொல்லும் புறப்பொருள் என்பது. வீட்டினைக்குறித்து விதந்துகூறாரோ எனின் நச்சினூர்க்கினியரும், தொல் காப்பியத்திற் சிறப்புப்பாயிரவுரைக்கண்ணே “இனிப் பொருளென்பது யாதனையெனின், சொற்றொடர் கருவியாக உணரப்படும் அறம் பொருளின்பமும் அவற்றது நிலையும் நிலையாமைபுமாகிய அறுவகைப் பொருளுமாம்.” என்றும், “வீடுபேற்றிற்குநிமித்தங் கூறுதலன்றி

வீட்டின் தன்மை அகத்தியனாரும், தொல்காப்பியனாரும் இலக்கணத் தாற் கூறரென்றுணர்க” என்றும் வரைந்துசென்றனர். திருக்குறள், உரைமேதாவியாகிய பரிமேலழகரும் “வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், ஊல்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமேயாம்” என்று கூறினார். இவ்விரு உரையாசிரியர் கருத்துக்கும் பொருத்தமாகவே, திருவள்ளுவராயனாரும், தமது அருமைத்திருக்குறளின்கண்ணே, அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என முப்பாலே முறையின் வகுத்து, வீட்டினியலை விரிக்காதுவிடுத்தனர். எனவே புறப்பொருள் தானும் அறத்தினையும் பொருளையும் வெளிப்படையாகவும், வீட்டினைக் குறிப்பாகவும் உணர்த்துமென்பது பெற்றும். அகத்து நிகழும் இன்பங்களில், தலைவன் தலைவியர் உள்ளத்தில் நிகழும்பேயே சிறப்புப்பற்றி அகம் எனப்பட்டதுபோல, புறவொழுக்கங்கள் பலவற்றிற் சூக் காரணமானதும், அவற்றுள்ளெல்லாம் சிறந்ததுமாகிற அரசர்களின் ஒழுக்கமே புறப்பொருளிற் பெரிதும் வழங்கும் இயல்பினை யுடையதாய் இராநின்றது.

ஆங்கிலநூலாராய்ச்சியிற் கைதேர்ந்தவராகிய ஸ்டாப் போர்டுப் ப்ரூக் (Stopford Brooke) என்பவரும் தாம் இயற்றியுள்ள, ‘ஆங்கில நூல்களின் வரலாறு’ (A primer of English Literature) என்னும் புத்தகத்தில் பண்டைக்காலத்து ஆங்கிலகாவியங்களிற் காணப்படும் பொருள் எல்லாம் காதல்காதலும், வீரர்தம் போர்த்திறனுமேயாம் என்றனர். இக் கூற்றுத் தமிழ்ப்பொருளிலக்கணப் பாசுபாட்டிற் கிணங்கியிருத்தல் எல்லாராலும் எளிதில் உணர்த்தப்படலது.

அகத்திணைப் பாசுபாடு.

ஐவகையிலக்கணங்களுட் பொருள் என்பது யானு? அது எத்துணைச் சிறப்புடைத்து? அது இன்ன பாசுபாடுகளையுடையது என்பவற்றை இதுகாறும் கூறிப்போந்தோம். இனி அகம், புறம் என்னும் இருவகைப் பொருளுள் அகம் என்பதன் இலக்கணத்தையும், அதன் பிரிவாகிய ஏழ்திணைகளையும், அவற்றின் முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் யாவை என்பதையும் இங்கு எடுத்துக் கூறுவோம்.

“ ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒரு வருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப் படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்தணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதே தார் பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார் ” என நச்சினூர்க்கினியர் கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய சிறப்பியல்வாய்ந்த அகப்பொருளினே, தமிழிலக் கணக்காரர்கள் ஏழ்திணைகளாசப் பிரித்தனர். அவ்வயாவன:—கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணை என்பன. அவற்றுள்,

முதலாவதாகிய கைக்கிளை என்பதற்கு ஒருதலைக்காமம் என்பது பொருள். இதனை ‘ஒருமருங்குபற்றிய கேண்மை’ என்பர் நச்சினூர்க்கினியர்.

“காமஞ்சாலா இளைமை யோள் வயின்
எமஞ்சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையும் தீமையு மென்றிரு திறத்தால்
தன்னொடு மவனொடுந் தருக்கிய புணர்த்துச்
சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லி யின்புறல்
புல்லித் தொன்றல் கைக்கிளைக் குறிப்பே.

எனக் கைக்கிளைக் கிலக்கணம் வகுத்தனர் தொல்காப்பியர். எனவே காமவின்பத்தின் சிறப்பினை புணரப்பெறாத ஒருசிறுமிமாட்டுக் காதல் கொண்டு, தன்குறிப்பினை யவன் அறியாதபோழ்தும், தானே தன் காதலைப்பற்றி மனத்தின்கண்ணே எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனது ஒழுக்கம் கைக்கிளையென்பது பெற்றாம்.

இன்னும், “முன்னைய நான்கும் முன்னதற்கென்ப” என்னும் சூத்திரவுரைக்கண்ணே தலைவன் நிலைமையெதிர்ப்பட்டதமுதல் நிகழும் “காட்சியு மையமுந் தெரிதலுந்தேறலுமென்ற குறிப்பு நான்கும்..... கைக்கிளையாதற்குரிய” என்றும், “இது தலைவிவேட்கைக்குறிப்புத் தன்மேல்நிகழ்வதனைத் தலைவன் அறிதற்கு முன்னே, தன்காதன்மிகுகியாற் கூறுவனவாதலிற் கைக்கிளையாயிற்று. இது தலைவற்கே உரியது” என்றும் நச்சினூர்க்கினியர் கூறிச்செல்வதனால்,

ஆண்பாற்கைக்கிளை யொன்றே தொல்காப்பியத்தானும் அதன் உரையானும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

எனினும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலை முதலிய பிற இலக்கண நூலார் பெண்பாற்கைக்கிளையுங் கொள்ளுவர். நான் அழகை அன்னத்தாற் கேள்வியுற்று அவன்மாட்டு மிக்க அன்புடையாளாய், அவ்வன்னம் அவனிடம் சென்று திரும்பிவருங்காறும் வருந்தினின்ற தமயந்தியின் மனநிலை பெண்பாற்கைக்கிளை யென்பது, 'கைக்கிளைப் படலம்' என அந்நிவாரணமபாண்டியர் நடைதத்தில், அந்த இடத்துக்கு வைத்துள்ள பேரால், இனிது விளங்கும்.

ஏழ்திணைகளிலும் முதற்கட்கூறிய கைக்கிளை இத்தன்மைத்தாக நற்றின்கட்கூறிய பெருந்திணை யாதெனச் சற்றுவிசாரிப்பாம்.

“பெருந்திணையென்பது பொருந்தாக்காமம்” எனச் சூத்திரம் செய்தனர் நாற்கவிராசநம்பி.

“ஏறிய மடற்றிறம், இளமைதீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்ககாமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக்குறிப்பே” என்பது தொல்காப்பியம்.

“மடலேறுதலும்,” தலைவற்கு ஒத்த பருவத்தளாதலும், “அறிவழி குணனுடையளாதலும்,” காமமிகுதியானே எதிர்ப்பட்டுழி வலிதிற்புணர்தலும் ஆகிய இந்நான்கும் கந்தருவத்துட்பட்டு வழியிய என்மனர் உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர். மற்றும் பெருந்திணை என்பது பிற ஆறுதிணைகளும் எண்வகைமணங்களில் நான்கினையே கொள்ள, தான் ஒன்றுமாத்திரம் மற்றை நான்குமணத்தினையும் பெற்று நடத்தலால் எல்லாவற்றுக்கும் பெரியதாகியதிணை என்னும் பொருளது என்றும் இத்திணைக்கு அவர் பெயர்க்காரணங் கூறுவர்.

கைக்கிளை, பெருந்திணை என்னும் இவ்விரண்டு திணைகளும் எஞ்சிய ஐந்துதிணைகளைப்போல அவ்வளவு சிறப்புடையன அல்ல. இதுபற்றியேபோலும், இறையனார் அகப்பொருளில் முதற் சூத்திரத்தில் “அன்பின் ஐந்திணை” என நடுவண் உள்ள ஐந்திணைகளே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்நூலில் ஆசிரியர் கைக்கிளை பெருந்

திணை இவற்றைப்பற்றி வெளிப்படையாகக் கூறுது விடுத்தனர். மற் றும் இவற்றிற்கு எஞ்சிய ஐந்திணைகளைப்போல முதலும், கருவும் உரியும் இல்லாது போனதும் இவற்றின் சிறப்பின்மையைத் தெரி விக்கும். இனி இவ் எஞ்சிய ஐந்திணைகளையும் பற்றிச் சற்று விவரிப் பாம்.

இவ்வைந்திணைகள் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பவை. இவற்றுட் குறிஞ்சி என்பது மலையும், மலைசார்ந்த இட மும். முல்லை என்பது காடும், காடுசேர்ந்த இடமும். பாலை என்பது ஈரமும், சாஞ்சேர்ந்த இடமும். மருதம் என்பது பழனமும், அது சேர்ந்த இடமும். நெய்தல் என்பது கடலும், கடல்சேர்ந்த இடமும்.

இவ்வுலகத்திலுள்ள நிலப்பரப்பு யாதாயினும் இவ்வைந்து பிரி வுகளுள் ஒன்றற்குள் அடங்குதல்வேண்டும். இவ்வைந்திற்கும் புறம்பாகிய நிலம் யாண்டும் இலது என்பது பூகோளத்தின் நிலப் பரப்பின் இயற்கை அமைப்பினை உற்றுநோக்கினோர்க்கெல்லாம் தெற்றெனத் தெரிந்த விஷயமே. இவ்வைந்தனுள் பாலைநிலம் மாந் தர்க்குப் பயன்படாமைபற்றியும், நம் தமிழ்நாட்டிற் பாலைநிலப்பரப்பு விசேஷித்துக் காணப்படாமைபற்றியும் அதனைப் பெரும்பாலும் விடுத்து, மற்றை நான்கையும் தழுவிச் செல்லுதல் நூன்மரபு. நால் வகைப்பட்ட நிலங்கள் என்னும் பொருளில்வரும் 'நானிலம்' என் னும் தொடர்மொழி, தமிழ்நூல்களிற் பெரிதும்வழங்குவது இதனை யே நன்குவிளக்கும். மேலும் தொல்காப்பியனாரும்,

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையிற் சொல்லவும் படுமே.”

என்று பாலையை நீக்கியே சூத்திரம் செய்தார். எனினும், பாலைக்கு நிலமேயில்லை என்று கொள்ளாது, அது மற்றை நால்வகை நிலத்திற் கும் உரியதென்றே கொள்ளல் வேண்டும் என்பது ஆசிரியர் கருத்து. சிலப்பதிகாரத்தில், மதுரைக்காண்டம், காடுகாண்காதையில் வரும்,

“முல்லையுங்குறிஞ்சியும்முறையெயிற்றிரிந்து
நல்லியல்பழிந்துநடுக்குதுயருறுத்தும்
பாலையென்பதோர்படிவங்கொள்ளும்”

என்பதனால் குறிஞ்சியிலும் முல்லையிலும் பாலை வந்தமை தெரிக்கப் பட்டது. மதுரைக்காஞ்சியில்,

“நிழலுருவிழந்தவேனிற்சூன்றத்தப்
பாலைசான்றசரஞ்சேர்ந்தொருசார்.”

என்பதிலும் குறிஞ்சியிற் பாலைவந்தது காண்க.

இங்ஙனம் குறிஞ்சியே, முல்லையே, பாலையே, மருதமே, நெய் தலே என நிலத்தினைப் பாகுபாடுசெய்தது இயற்கையமைப்புக்கு மாறாதிருத்தல் முன்னரே கூறப்பட்டது. அதனைத் தொல்காப்பிய னாரும்,

“அவற்றுள்,
நடுவணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறினார். இதனுள்ளும் நடுவணதாகிய பாலை ஒழிக்கப்பட்டது நோக்கற்பாலது.

குறிஞ்சிமுதலியபெயர்கள், நிலப்பெயர் ஆகுங்கால், அவ்வவ் நிலங்களிற் சிறப்பாகவுள்ள பொருள்களின் பெயரே அந்நிலங்களுக்கு ஆகுபெயராய், ஆயினபோலும் என ஊகித்தற்கு இடந்தருகின்றது. முல்லையும் மருதமும் நெய்தலும் முறையே அப் பெயரிய நிலங்களிற் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றன என்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அதுபோலக் குறிஞ்சி என்பதும், பாலை என்பதும் தத் தமக்குரிய நிலங்களில் வளரும் செடி என்பதை நம்மிற்சிலர் அனு பவத்தில் அறிந்திராவிடனும், * “கருங்கோற்குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டி பெருந்தேனிரைக்கும்” எனவும், * “கோடுறு பல்காய் வாலிணர்ப் பாலை” எனவும் வரும் பழையசெய்யுட்களால் அதனை அறிந்து அமைத்துக் கொள்ளலே சால்புடைத்து. இங்ஙனம் ஐவகைப்பாகு பாடுபெற்ற நிலப்பெயர்க் கியையவே, அப் பெயராலேயே வழங்கும்

* மேற்கோள் ஈரிடத்தும். நம்பியகப்பொருள் உரையின்கண்ணே கண் டது.

ஐவகை ஒழுக்கத்தினைக் கூறினார். இவ் வைந்திணையினையே, “அன்பின் ஐந்திணை” என இறையனாரும், “ஐந்திணை என்பது அன்புடைக்காமம்” என அகப்பொருள்விளக்கமுடையாரும் கூறினர். ஆதலின் ஏழ்திணைகளிலும், இவ்வைந்தே தலைவன் தலைவியர் உள்ளத் தேநிகழும் அன்பினை விளக்கிச்செல்வன என்பதும், அதுபற்றியே, முன்னர்ப்பிறிதோரிடத்திற் கூறியாங்கு, மற்றைக் கைக்களை, பெருந்திணையிரண்டும் இவற்றிற் குறைந்த சிறப்பினையேயுடைய என்பதும் பெற்றும்.

இனிக் குறிஞ்சிமுதலிய பெயர்கள், நிலத்திற்காம்போது ஆகு பெயராய்ப் பொருள்விளக்கமுற அமைந்திருக்கின்றன எனினும், அவைதாமே, அகத்து நிகழும் ஒழுக்கங்கட்குப் போராவழி, அச்சொற்களுக்குப் பெயர்க்காரணம் கூறுவது, அத்துணை எளிதாகத் தோற்றவில்லை. இவை பண்டைக்காலந்தொட்டே இவ் வொழுக்கங்கட்குப் பெயராய் வருகின்றமையின், இவற்றை இடுகுறியென்னலே ஏற்புடைத் தென்பர் சிலர். மற்றும் சிலர் அகத்தின்கண் காம இன்பம்பற்றிநிகழும் ஒழுக்கங்களிற் சிறந்தனவாகிய புணர்தலும், பிரிதலும், (பிரிவாற்றி) இருத்தலும், (பிரிவாற்றாது) இரங்கலும், ஊடலும் ஆகிய இவ்வைந்தும் செவ்விபெற நிகழ்தற்குத் தக்க நிலங்கள், உற்றுநோக்கின் முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, ரெய்தல், மருதம் என்னும் இவையாதலின் இவ்வைந்தொழுக்கங்களும் நிகழ்தற்குத் தக்கசிறப்பினையுடைய நிலங்களின் பெயரையே இவ்வொழுக்கங்களுக்கும், ஆகுபெயராக்கிக்கொண்டு அகத்திணை ஐந்தும் வகுத்தனர் எனக்கூறுதல் ஒருவாறு பொருத்தமுடைத்தேயாம் என்பர்.

இனி இவ்வைந்திணைகளில் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆசிரியர் கூறும் முதற்பொருள், கருப்பொருள் இவை இவை எனக் கூறுகின்றார்.

அவற்றையெல்லாம் இங்கோர் அட்டவணையிற் கருக்கமும் விளக்
கமுமுறச் சேர்த்துக் காட்டுவோம். அவ் அட்டவணையைச் சேர்ப்
பதன் முன்னர், முதல், கரு, உரி என்பன் யாவை என்பது கூறல்
அவசியமாகின்றது. அவற்றுள்,

முதல் என்பது நிலமும், பொழுதும்; நிலம் முறகூறப்பறற
குறிஞ்சி முதலிய ஐந்துமே; பொழுதுதானும் பெரும்பொழுது சிறு
பொழுது என இருவகைத்து. ஆண்டினை ஆறுகூறு செய்து, ஒவ்
வொரு பாகத்திலும் உள்ள இரண்டுமாதத்தினையும் ஆவணிமாதந்
தொடங்கிக் கார், கூதிர், முன்பனி; பின்பனி, இளவேனில், முதுவே
னில் எனப் பேரிட்டனர். இவ்வாறும் பெரும்பொழுதாம். நாளினை
ஆறுகூறுசெய்து ஒவ்வொருகூற்றினுமுள்ள பத்துநாழிகைநேரத்
திற்கும் ஞாயிறுதோன்றுநேரமுதலாகத்தொடங்கிக் காலை, நண்பகல்,
எற்பாடு, மாலை, யாமம், வைகறை எனப் பேரிட்டனர். இவ்வாறுஞ்
சிறுபொழுதாம்.

கரு என்பது தெய்வம், உணவு, மனிதர், விலங்கு, பறவை முதல்
வியன.

உரி என்பது அவ்வத்திணைக்குரிய எனக் கூறப்பட்ட, புணர்
தல், பிரிதல், (ஆற்றி) இருத்தல், (ஆற்றாது) இரங்கல், ஊடல் என்னும்
சிறப்பொழுக்கங்கள். இனி மேற்கூறிய அட்டவணை வருமாறு:—

(தொடரும்)

வே. முத்துலாமி ஐயன்.

ஒவ்வொரு திணைக்கும் அதற்கேற்

திணைப் பெயர்.	முதற்பொருள்.			தெய்வம்.	உயர்ந் தேவர்.
	நிலம்.	பொழுது.			
		பெரும் பொழுது	சிறுபொழுது.		
குறிஞ்சி.	மலையும் மலை சார்ந்த இடமும்.	கூடூர் முன்பணி	யாமம்	முருகன்	வெற்பர் சிலம்பர்
மூலலை.	காடும் காடுசார்ந்த இடமும்	கார்	மாலை	கண்ணன்	நட்டன் தோன்றல்
பாலை.	சுரமும் சுரஞ் சார்ந்த இடமும்	இளவேனில் வேனில் பின்பணி	நண்பகல்	...	காளே விடலை
மருதம்.	பழனமும் அதுசார்ந்த இடமும்	ஆறு பெரும்பொழுதும்	வைகறையும் காலையும்	இந்திரன்	ஊரன் மகிழ்நன்
வெய்தல்.	கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும்	செடி	எற்பாடு	வருணன்	சேர்ப்பன்

தமிழும் ஸம்ஸ்கிருத உதவியும்.

Tamil and the Influence of Sanskrit.

இவ் வுலகத்தின்கண் தற்காலத்தில் வலிக்கும் மனிதஜாதியாரின் பூர்விகர்கள் ஆதிகாலத்தில் மத்யஆசியாவின் பீடபூமியாகிய ஆக்ஸஸ் நதீதீர்ப்ரதேசங்களில் வசித்தனர் என்றும், பிறகு சிலகாலஞ் சென்றதும் ஜனப்பெருக்கால், அவர்கள் பலஜாதியாராய்ப்பிரிந்து நான்குபக்கங்களிலும் பரவத்தொடங்கினரென்றும், அவர்களில் துரேனியர் என்ற ஒரு பிரிவினர், கீழ்த்திசைசென்று மங்கோலியா, சீனா, திபேத் முதலான தேசங்களிற் குடியேறினரென்றும், அவ்வாறு குடியேறினவர்களில் ஒருபிரிவினர், ஹிமயமலையின் ஒரு கணவாய்வழியாய் இந்தியாதேசத்தில்ப்ரவேசித்து, தெற்கேசென்று கடைசியாய்த் தக்ஷிண இந்தியாவில் குடியேறினர் என்றும், இவர்கள் தான் த்ராவிடர் என்றும் மனிதவர்க்காஸ்த்ரஞ்ஞர்கள் (Ethnologists) கூறுகின்றனர்.

இதாவது, முன் மத்தியஆசியாவில் வசித்த பூர்வஜனங்களில், ஆர்யர் என்ற மற்றொருபிரிவினர், தெற்குமுகமாய்ச்சென்று, அவர்களில் ஒரு பிரிவினர், தென்மேற்குப்ரதேசங்களாகிய க்ரீஸ், இதாலி முதலிய தேசங்களிற் குடியேறி, அங்கிருந்து ஐரோப்பாமுழுதும் பரவித் தற்காலத்தில் ஐரோப்பியர்களின் பூர்விகர்களாயினர் என்றும், இவர்களே ஐரோப்பிய ஆர்யர்களுள்ளும், சொல்லப்படுகின்றனர்.

ஆர்யரின் மற்றொருபிரிவினர், முதல் முதல் பாரஸீகதேசத்திற் குடியேறினர் என்றும், இவர்கள் இரேனியர் என்ற பெயர்வகித்தனர் என்றும், பிறகு சிலகாலஞ்சென்று பாரஸீகத்தினின்றும் ஒரு பிரிவினர், கீழ்முகமாய்ச்சென்று வடமேற்குத்திசைவழியாய் இந்தியாவில் ப்ரவேசித்து விந்துநதீதீரங்களிலும் அவைகளின் உப்ப்ரதேசங்களிலும் குடியேறினர் என்றும் கூறுகின்றார்கள். அவர்கள் விந்துநதீ

தீரங்களில் வஸித்ததால், அவர்களுக்கு ஸிந்துக்கள் அதாவது ஹிந்துக்கள் என்று பெயர். (ஸெண்ட் அவஸ்தா பாஷையில் 'ஸ'வுக்கும் 'ஹ'வுக்கும் வித்யாஸமில்லை.)

உலகபாஷைகள்.

மூலபாஷைகள்:—

I. ஆர்யபாஷை	{	ஸம்ஸ்கிருதம்
ஸெண்ட் அவஸ்தா
கீரீக்
லத்தீன்	}	ஐரோப்பியபாஷைகள்.
II. ஸெமெடிக்	{	அராபி
ஹிப்ரு	}	
III. துரேனியபாஷை	{	மங்கோலியம்
மலயம்	}	தமிழ்

முன்கூறிய ஐரோப்பியரும், பாரஸீக இரேனியரும், இந்திய ஹிந்துக்களும், ஒரே பெரியவகுப்பைச் சேர்ந்தனர் ஆதலால், அவர்களுக்கு ஆர்யர்கள் அல்லது இந்து—ஐரோப்பியர் என்று பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது.

முன் கூறியவாறு ஸிந்துநதீப்ரதேசங்களிற் சிலகாலம் வசித்து வந்த ஆர்யர்கள், ஜனப்பெருக்கால், கிழக்கேயும் தெற்கேயும் பரவிப் பின்னர் ஆர்யாவர்த்தம் என்ற புண்ணியபூமியில் வசிக்கத்தொடங்கினர். அக்காலத்தில் அவர்கள், அப்ரதேசங்களில்வசித்த தாஸ்யர்கள், துரேனியர்கள், ஸித்தர்கள், நாகர்கள் என்ற பூர்விகர்களுடன் அநேக போர்புரியநேர்ந்ததென்றும், கடைசியாய் ஆர்யர்களின் அமிதபலத்தால்; பூர்வகுடிகள், தென்திசைஒடிச்சென்றனரென்றும், அவ்வாறு சென்றவர்களில் ஒருஜாதியார் முன்கூறிய துரேனியர் என்றும், அவர்கள் தக்ஷிண இந்தியாவில் குடியேறினதும் அவர்கள் த்ராவிடர் என்று வழங்கப்பட்டார்களென்றும் ஊஹிக்கப்படுகின்றது. மேற்கூறியவிஷயங்களில், பிற்கூறிய சில்வற்றைத்

தவிரப் பெரும்பான்மை நிராக்ஷேபணையாய் யாவராலும் அங்கீகரிக்கப் பட்ட ஸித்தாந்தங்களன்று.

இதுவரை யகப்பட்டிருக்கும் ரிக்வேதம் முதலான ஆதிக்ரந்தங்களிற்கூட, ஆர்யரும் த்ராவிடரும் ஆதிகாலம்முதல் இந்தியாவில் வலித்ததற்குமாத்திரம் ஆதாரங்களகப்படுகின்றனவேயொழிய, இவர்கள் எக்காலத்திலாவது அன்னியதேசத்திலிருந்ததாகவாவது, அங்கிருந்து இந்தியாவில் ப்ரவேசித்ததாகவாவது நிரூபிக்கப் போதுமான ஆதாரங்கள் அகப்படவில்லை.

ஆர்யரும், துரேனியரும் அன்யதேசத்தவர்கள் என்ற சித்தாந்தமானது சிறிதுகாலத்துக்குமுன்பு ஐரோப்பியரால் அங்கீகரிக்கப் பட்ட 'மத்ய ஆசியாவே மனிதரின் ஜன்மபூமி' என்ற சித்தாந்தத்தை மறுக்க மனமில்லாததால், கொள்ளப்பட்டதாயிருக்கின்றது.

ஆதலால் மேற்கூறிய ஆர்யர்கள் த்ராவிடர்கள் இவர்களின் ஜன்மபூமி இந்தியாதேசந்தான அல்லது அன்யதேசமா என்ற விசாரணையானது, தற்காலத்திலகப்பட்டிருக்கும் ஆதாரங்களைக்கொண்டு நிர்ணயிக்கத்தக்கதல்ல.

ஆகையால் நிரூபிக்கவியலாத இம்மஹாவிசாரணையில் இந்நிலைமையில் தலையிட்டுக்கொள்ளாமல், நிராக்ஷேபணையான ஒரு நிலைமையிலிருந்து பிற்பட்டசங்கதிகளை விசாரிப்போம்.

அதாவது முன் ஒருகாலத்தில் உத்தரஇந்தியாவில் ஆர்யாவர்த்தமென்றதேசத்தில் ஆர்யர்கள் என்ற ஒருஜாதியார் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையை வழங்கிக்கொண்டு வசித்துவந்தனர்.

தக்ஷிணஇந்தியாவில் த்ராவிடர் என்ற ஒருஜாதியார், த்ராவிடம் என்ற ஒரு பாஷையை வழங்கிக்கொண்டு வசித்துவந்தார்கள்.

இவ்விரு ஜாதியாரின் பூர்வசரித்திரங்களும், இவர்களின் ஜன்மபூமிகளும், இந்நிலைமைக்குமுன் நமக்குத் தெரியாதென்றேவைத்துக் கொள்வோம்.

இந்தக் காலமையில் நாம் விசாரிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் வருவன :—

- (1) தமிழ்ப்பாஷையும் ஸம்ஸ்கிருதபாஷையும் தனிப்பாஷைகளா? அல்லது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று ஜன்யபாஷையா?
- (2) ஸம்ஸ்கிருதபாஷை தமிழ்ப்பாஷைக்கு எக்காலம்முதல் எவ்வளவுவரை உதவி செய்திருக்கின்றது.
- (3) தமிழின் அபிவ்ருத்திக்கு ஸம்ஸ்கிருதம் எம்மட்டும் காரணமானது.
- (4) தற்காலத்தில் தமிழிவ்ருத்திக்குத் தமிழ்பிமானிகள் செய்யவேண்டிய கடமைகள் யாவை?

தமிழ்ப்பாஷையின் சரித்திரத்தைக் கூறும்பொழுது அதன் அபிவ்ருத்திக்குத் தக்கவாறு அதன் காலமும்,

—கி. பி. 1 வரை பூர்வகாலம் (Ancient Period)

கி. பி. 1 முதல், 1800 வரை மத்யகாலம் (Middle Period)

கி. பி. 1800 முதல் — தற்காலம் (Modern Period)

என முக்காலங்களாய் வகுக்கப்படலாம். பூர்வகாலம் என்பது சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு உட்படாததாய், அதன் சரித்திரத்தைச் சரியானபடி நிர்ணயிக்கப் போதுமான ஆதாரங்களற்றதாய், கேவலம், உலகயுக்திவாதங்களாலும், நாடோடியாய்க் கர்ணபரம்பரையாய்ப் பரவியிருக்கும் கதைகளாலும், (traditions) அப்போதைக்கப்போது இதரபாஷைகளிலும், இதரதேசசரித்திரங்களிலும் ஆங்காங்குக் காணப்படும் குறிப்புக்களாலும், ஒருவாறு தந்நிலை ஊகிக்கப்பெற்றதாயுள்ள அவ்வாறிகாலமே தமிழின் பூர்வகாலமென்று பெயர். க்றிஸ்து ஜனனத்துக்கு முற்பட்ட காலமே தமிழின் பூர்வகாலமெனக்கூறலாம்.

ஏதாவது ஒரு பாஷையின் வரலாற்றை நிர்ணயிப்பதற்குக் கிடைக்கும் ஆதாரங்களை ஸ்வய ஆதாரங்கள் (Internal evidences), அன்ய ஆதாரங்கள் (External evidences) என்று இருவகையாய்ப் பிரிக்கலாம். ஸ்வய ஆதாரங்கள் என்பவைகள், அந்தந்தப் பாஷை ஸம்பந்தமான இலக்கண இலக்கியங்களில் அகப்படும் காலக்குறிப்புக்கள், தேசக்குறிப்புக்கள், சரித்திரக்குறிப்புக்கள் முதலானவைகளே.

நாம் இப்பொழுது விசாரணையெய்யும் பூர்வகாலத்திய தமிழ் நூல்கள் யாதொன்றும் நமக்கு அகப்படாததால், தமிழின் பூர்வகால வரலாற்றை நிர்ணயிக்க ஸ்வய ஆதாரங்கள் இந்நிலைமையில் இல்லை யெனவே சொல்லலாம். இனி ஒருக்கால், அனேக பழையதமிழ் நூல்கள் அகப்படுமாயின், அவைகளைக்கொண்டு தமிழின்பூர்வகால சரித்திரமானது ஒருவேளை சரிவர எழுதப்படலாம்.

ஆகையால் இந்நிலைமையில் அன்னியஆதாரங்கள் ஏதாவதுண்டா என்று கவனிப்போம்.

அன்னியஆதாரங்கள்.

ஸம்ஸ்கிருத ஆதாரங்கள்.

ப்ராக்ருத ஆதாரங்கள்

சிலாசாஸனங்கள், ஸ்தம்பங்கள் முதலானவைகள்

அன்யதேசச்சரித்திர ஆதாரங்கள் எனப் பிரிக்கப்படலாம்.

ஸம்ஸ்கிருத ஆதாரங்கள். அதாவது ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் வரைந்துள்ள வேதங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள், லித்தாந்தங்களில் இத்தமிழ்த் தேசத்தைப்பற்றியாவது தமிழ்ப்பாஷையைப் பற்றியாவது ஏதாவது கூறப்பட்டிருக்கின்றதா?

வேதங்கள். வேதங்களிலாவது, ப்ராஹ்மணங்களிலாவது, உப நிஷத்துகளிலாவது இத்தேசத்தைப்பற்றியாவது, இத்தேசத்தில் முற்காலத்தில் வழங்கிய பாஷையைப்பற்றியாவது யாதொருவிதமான குறிப்புக்களும் காணப்படவில்லை.

இராமாயணத்தில், விந்தியமலைக்குத்தெற்கே கிஷ்கிந்தை, ஜினஸ்தானம் முதலான இரண்டொரு இடங்களைத்தவிர மற்ற ப்ர தேசங்களெல்லாம், நிர்மானுஷ்யமானதும் அநாகரீகர்களும் நர பக்ஷணிகளுமான அரக்கர்களால் ஸஞ்சரிக்கப்பட்டதுமான தண்ட காரணயம் என்ற ஒரு பெருவனமென்று தெரியவருகின்றது. ஆனால், வான்மீகிராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற் சீதையைத்தேடவேண்டியதாய்ச் சுகரீவன் ஆக்ஞாபிக்குமிடத்தில் தக்ஷிணதேசத்தை வர்ணிக்கையிற் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

சூழ்ச்சி ஐண்காரண ாநு லவவ-கநஜீம்-ஹா
 நஜீம்-ஹா வரீ டெனுவவவ-ஹெவா-ஹ வஸூ-க
 கடுவா நூநுஸூபுண ாநுஸூ வொலாநு வாண ாநு
ஸூகொலாநு

அதாவது தண்டகாரணயப்ரதேசங்களில் தேடும்பொழுது, ஆந்த்ர தேசம், சோளதேசம், பாண்டியதேசம், கேரளதேசங்களைத் தேடுங் கள் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், பிற்கூறிய மூன்றுதேசங் களும் தமிழ்த்தேசங்களாதலால், ராமாயணகாலத்திலேயே தமிழ்த் தேசமானது மூன்று ராஜாங்கங்களாய் உயர்நிலையிலிருந்ததென்று விளங்குகின்றது.

குறிப்பு:—ஆனால், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில், கூறப்பட்டுள்ள பூகோள (Geographical) வர்ணனைகள்முழுதும் பிற்பட்டு எழுதப் பட்ட ப்ரகழிப்த (interpolations) ங்களென நிர்ணயிக்கப்படுகின் றது. ஆயினும், இந்தக்காண்டம் எழுதப்பட்ட அப் பூர்வகாலத்தி லாவது நமது தமிழ்த்தேசங்கள் நல்லநிலைமையிலிருந்தனவென்று தெரியவருகின்றது.

மனுஸ்மருதி (IV. 43-44)

ஸநகெஹூ கியாஹொவாஶ ஐஜாஃ ஶுத்யஜாதயஃ
 வுஷஹஶு மதாஹொகெஹு ஹணா ஶஸ-ஹெநஹ
 வளணகாஹு ஶு ஶுவிஶாஃ காஹொஜாயவநாஸூகாஃ

என்ற சுலோகங்களால் தர்மநிலைகுறைந்த ஶுத்திரியஜாதியர்கள் பெண்ட்ரர், த்ராவிடர், ஓஷ்ட்ரர், காம்போஜர், யவனர், சகர் என்ற ஜாதியார்களாய் மாறிவிட்டனர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் த்ராவிடர் என்பவர்கள் தற்காலத்திய தமிழ், தெலுங்கு, மலே யாளம், கன்னடம் பேசும் ஜாதியரே.

மஹாபாரதம். (அனுசாசனபர்வம்)

ஶுவிஶாஸூ கஷிஜாஸூ ஸுவிஜாஸூ ஶு-ஸீமாராஃ
 வுஷஹஶு வஸிமகாஃ ஶு ஹணாநா ஶஸ-ஹாஶு

இதிலும் த்ராவீடர் முதலான ஜாதியர்கள், தாழ்வடைந்து விட்டார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மஹாபாரதம் ராஜஸூயபர்வம்.

சூர்வீவா ஸீஹோஸெவ ராஜா காரீரகஸூயா

த்ராவிட, ஸிம்ஹல, காசமீரராஜாக்களும் ராஜசூயயாகத்துக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மஹாபாரதம் அர்ஜுனதீர்த்தயாத்ராபர்வம்.

சுவிமயி ஶீஹாவாஹு ரஸூயஹு ஶீவதி
சீனயநுரெஸூர ராஜநு யஜிஜே விரதவாஹநா
தவயித்ரா மஹாநாசி ஶீவிதா வாரஹஸூயா

காவேரிநதிஸங்கமதீர்த்தத்தில் ஸநாநம்செய்து பிறகு கரையேரமாக மணலூர்வந்து அவ்வரசனைக்கண்டு அவன்மகள் சித்ராங்கதையை யர்ஜுனன் விவாஹஞ் செய்தான்.

ஹரிவம்சம்.

காரநு துஸூதொகீதஸூ கூாரொதஸூயாதஜா
வாணூரஸூ கொஹாஸெவ கொஹா ஶீஹாஸூயாபிஷ்வா
தெஷா ஜநவஶீதா வாணூர ஶீஹாஸூ கொஹா

குரந்தமருக்கு அகரீதர் என்றபுதல்வர். அவருக்கு பாண்டியன், கேரளன், கோலன், சோளன் என்ற நான்கு புதல்வர்கள். அவர்களுக்கு பாண்டிய, சோள, கேரள தேசங்கள் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்டன.

கொலிவவஸூ ஶீவிவா ஶீஹாஸூ கொஹா
ஸவெஷூஷுதி யாஜாதா தெஷாஸெவநீராகூதா
வலிஷூ வநாஜநு ஶீஹாஸூ

சோளர், கேரளர் முதலானவர்கள் கூத்திரியர்கள், வலிஷ்டர் ஆக்ஷைப்ரகாரம் ஸகரமஹாராஜனால் ஆர்யதர்மங்களில் அதிகாரமற்றவர்களாய்ச் செய்யப்பட்டார்கள்.

மேற் கூறிய ஆதாரங்களால் நாம் அறியக்கூடிய முக்யவிஷயம் யாதெனில், அவைகளால் குறிக்கப்படுகிறபடி சோளர், பாண்டியர், கேரளர் என்ற த்ராவிடர்கள், க்ஷத்ரிய ஜாதியாராயிருந்து ப்ரஷ்டர் களானவர்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் சரித்திரக்குறிப்புக் களின் உண்மையும் தன்மையும் எவ்வாறிருப்பினும், குறைந்தது மேற்கூறிய க்ரந்தங்கள் எழுதப்பட்ட பூர்வகாலத்திலேயே, இத்ரா விடதேசமானது நல்லநிலைமையிலிருந்ததென்பதேயாம். ஆனால் மேற்கூறிய ஆதாரங்களால், த்ராவிடதேசமும், அதன்பிரிவாகிய சோளர், பாண்டியர், கேரள தேசங்களும் மாத்திரம் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே யொழிய தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடமென்ற நான்குபாஷைகளைப்பற்றி ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை.

அசோக சக்ரவர்த்தி. (கி. மு. 260) மகததேசத்தை யரசாண்ட மெளர்ய ராஜவம்சத்தோர் அரசனான அசோகன் பௌத்தமதத்தை ராஜமதமாக்கி அதைச் சிங்களதேசம்வரை பரவச்செய்தகாலத்தில், சேர சோள பாண்டிய தேசங்கள் தன்னுடைய மித்ரதேசங்களென அம்மஹாராஜன் தன்னுடைய சாஸனங்களிற் கூறியிருக்கின்றார்.

பினிஷியர்கள் என்ற ஒரு ஜாதியார் மேலக்கரை யோரமாய் வயா பாரம்செய்தனரென்றும், அவர்களின், மூலமாய்த் தோகை, அரிசி முதலான சில சரக்குக்களும், அரும்பதங்களும், கி. மு. 10-வது நூற்றாண்டில் அரசாண்ட சாலமன்காலத்தே மேல்தேசங்களிற் பரவியிருப்பதாகவும் தெரியவருகின்றது.

விஜயன். கி. மு. 543-ல் விஜயன் என்ற வங்காளதேசத்து ஒரு சிற்றரசன், இலங்கையைஜயித்துத் தன்ராஜாங்கத்தை ஸ்தாபித்தானென்றும், அவன் பாண்டியராஜன்புதல்வியை மணந்தானென்றும் மஹாவம்சமென்ற சிங்களதேசசரித்திரங் கூறுகின்றது. அக்காலத்தில் தாம்ரபர்ணிநதீசங்கமஸ்தானத்திலுள்ள கோற்கை யென்னும் நகரே பாண்டியதேசத் தலைநகரெனவும் தெரியவருகின்றது.

மகாஸ்தனிஸ். (கி. மு. 300) மகததேசமன்னனான சந்த்ரகுப்த மஹாராஜன் ஸதஸில் க்ரீக்ஸ்தாஸூபதியாய் விளங்கிய மகாஸ்தனிஸ் என்பவர், பாண்டியதேசத்தைப்பற்றித் தான் கேள்விப்பட்டதை

எழுதியிருக்கின்றார். ஹெராகுலிஸ் என்பவருக்குப் பாண்டியா என்ற பெண்ணுண்டு. அவளுக்குத் தகஷிணதேசத்தை யவர் கொடுத்தார்,

மஹாவம்சம். சிங்களதேசச்சரித்திரமான மஹாவம்சத்தாலும், இத்தமிழ்நாட்டின் பூர்வகாலநிலை ஒருவாறு தெரியவருகின்றது.

ப்ளினீ (மரணம் கி. பி. 79) என்ற 'கரீக் சரித்திரக்காரர்' 'பாண்டியர் என்ற ஒரே ஜாதியார்தான் ஸ்த்ரீயால் ஆளப்படுகின்றனர்' என்று கூறியிருக்கின்றார். இதில் குறிப்பிட்டிருக்கும் ஸ்த்ரீயின் பெயர் மதுராவதி என்று சிலப்பதிகாரமூலமாய்த் தெரியவருகின்றது.

பெரிப்ளஸ் (80-89 கி. பி.) என்னும் க்ரந்தத்தில் பாண்டியதேசமும், அதன் தலைநகராகிய மதுரையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அகஸ்டஸ் என்னும் ரோம்சக்ரவர்த்திகாலத்தில் தகஷிண இந்தியாவிருந்து ஸ்தானுபதியாய்ச்சென்றவர் பாண்டிய அரசனின் ப்ரதிநிதியென்று கால்டுவெல் (Caldwell) அபிப்பிராயப்படுகின்றார்.

தாலமி. கி. பி. 81-ம் ஆண்டில் கோற்கை யென்பது கீழ்க்கரையில் பெரிய கரீக்யபாரஸ்தலமென்று தாலமி யென்ற அக்காலத்துப் பூகோளசாஸ்திரியால் தெரியவருகின்றது.

ஸ்ட்ராபோ என்ற அக்காலத்து கரீக்சரித்திரக்காரரும் பாண்டிய தேச ஸ்தானுபதி அகஸ்டஸ் சபைக்கு அனுப்பப்பட்ட விஷயத்தைக் கூறியிருக்கின்றார்.

யூதர்கள் கி. பி. 68-ம் ஆண்டில் தங்கள் புன்யக்ஷேத்ரமாகிய ஜெருஸலம் அழிக்கப்படவும் யூதர்கள் மேற்குக்கரையோரமாய்க் குடியேறினதாயும் அவர்களுக்கு கி. பி. 198-ம் ஆண்டில் அக்காலத்துச் சேரதேசத்தரசனான ஸ்ரீ பாஸ்கரரவீவர்மனால் சில ஸ்தலங்கள் சாஸனஞ் செய்விக்கப்பட்டனவென்றும் தெரியவருகின்றது. மேற்கூறியவைகளினின்றும் நாம் முக்கியமாய் அறியக்கூடியவைகளாவன:—

- (1) இப்பொழுது தமிழ்நாடாய்வழங்கும் சோள பாண்டிய தேசங்களும், கேரளதேசமும் முற்காலத்தில் த்ராவிட தேசங்களெனப் பெயர்பெற்று த்ராவிடபாஷையென்ற ஒரு பொதுப்பாஷையை வழங்கிவந்தன என்றும்,

- (2) அக்காலத்தில் த்ராவிடபாஷையானது தற்காலத்திற்போல தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் என நான்காய்ப் பிரியவில்லையென்றும்,
- (3) இத்ராவிடதேசமானது, கிரிஸ்துஜனனத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன்னரே ராஜ்யங்களாய்ச் செழித்திருந்தனவென்றும்,
- (4) அக்காலத்தில், ஆர்யபாஷையான ஸம்ஸ்கிருத பாஷையானது தமிழ்ப்பாஷையோடு கலக்காமல் த்ராவிடபாஷையானது ஒரு தனிப்பாஷையாயிருந்ததென்றும் தெரியவருகின்றது. இதுதான் தமிழின் பூர்வகாலம்.

(தொடரும்)

இங்ஙனம்

ஆர். எஸ். நாராயணலாமி ஐயர்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்திருநகரிச் சாச நங்கள்.

XI.

நம்மாழ்வார் ஸந்நிதி 2-வது ப்ராகாரம்.

வடவண்டைச்சுவர் கீழோரம்.

காலம் : கோமாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியதேவர்க்கு யாண்டு ச.

விஷயம் : 'ஆழ்வார்திருப்பள்ளியெழுச்சி திருவாராதந்துக்காக வீரமேதாவிநல்லூர் புனக்குளம் தானம்.'

(1) ஷ்ஷுபுரீ திருவாய் கேழ்விக்குமேல் ஸ்ரீ கோமாறபன்மரான திரிபுவனசக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ சுந்தரபாண்டிய ஷெவற்கு யாண்டு நாலாவதன் ஏதிர் மூவாமாண்டு துலாநாயிற்று பதினெட்டாந்தியதியும் வடுவடபகூத்து த்ருயொடிஸியும் ஞான (?) க்

கிழமையும் மேற்ற இரேபதிநாள் ஆரிநாட்டு வுஹுஷெஸூ ப்ரீ
 வராஜக (2) ச்சுதூர்வேதிமங்கலத்து உஹாவலெயோம் திரு
 வழதிவளநாட்டுத் திருநகரியில் ஆழ்வார் திருநாடேயபிரானுக்குத்
 திருப்பள்ளியெழுச்சித் திருவாராதனத்துக்கு அமுதுபடி சாத்துப்
 படி உள்ளிட்டு வேண்டுவையிற்றுக்கு தன்மதானமாக விநியோகந்
 தவித்துக்குடுத்த புனக்குளமாவது பச்சலச்சேந்தபிரான் திருமா
 லிருஞ் (3) சோலை நாராயணனான அழகிய பிரான்ஶாவலர் முன்பு ஆழ்
 வார் திருக்கையில் ஶாரம்பண்ணின புனக்குளம் இவ்வூர் தென்
 பிடாகை வீரமேதாவிரல்வூர்குளமும் குளத்தின்கீழ் பூமிக்கு எல்லை
 யாவது கீழெல்லை பும தேவபே ரேககா (?) நக்கலுக்கு மேற்கும்
 தென்னெல்லை மலைக்குப்போகிற வழிக் (4) கு வடக்கும் மேலெல்லை
 இக் குளத்து நீர்நக்கலுக்கு மேற்கு குடியிருப்புக்கு நீக்கின
 நிலத்து மேலரசவீ திக்கும் (?) செடி.தரத்து (?) கீழெல்லை பெருவரம்
 புக்கு கிழக்கும் வடவெல்லை ஓடைக்குத் தெற்கும் இந் நான்கெல்லைக்
 குட்பட்ட நிலம் பெரியபெருமாள் சுந்தரபாண்டிய ஶேவற்கு பதினேழா
 வது நில (5) மளந்த வீரபாண்டியன்கோலால் நிலம் இரண்டரை
 வேலியும் இக் குளத்தகம்பு நீர்நக்கலுக்கு மேற்கு புன்செயானாமல
 (?) கூறிட்ட புன்செய் நீக்கி நீக்கி உள்ள நிலத்திலே குடியிருப்புக்கு
 இக் கோலால் நிலம் அரையும் ஆக நிலம் மூன்றுவேலிக்கு இவ்
 வாண்டுமுதல் விநியோகந்தவிருமிடத்து வந்தார் (6) * நெற் கட
 மையும் மொழிய நீக்கி உள்ள மறப்பாடிகாவலு தடிப்ப-க்கும் காட்சி
 நாட்டோகரியும் விநியோகமும் பொன்வரியு மஞ்சபா (?) வினி
 யோகமு மற்றும் நிலத்திலும் வ—லுங் குடியிருப்பிலும் பொனெக
 கின மாறவகளிலுமனவக் கஞ்சில்வரி பெசூவரி (?) அவாந்தரவரி
 களும் மற்று எப்பேர்ப்பட்ட (7) தன்மதானமாக தானம்பண்ணி குடி
 யிருப்புக்கு மனை இறைவாச—தாமமுந்தலை ஒப்பு உட்பட மற்றும்
 எப்பேற்பட்ட கும.....கு வைக்குமவர்களுந் (?) தவிந்தோம்
 மஹாவலெயொம். திருநாடேயபிரானுக்கு இக்குளத்துக்குஞ்
 செட்ட (?) குளத்துக்கு வருடபக நெருவனாம் (?) செட்டி (8) தன்
 கடைபூடே நீர்பாஞ்சுடோந்தமையில் இனி இக்குளத்துக்கு ஆற்றில்
 நின்றும் இக்குளங்களுக்குட்பாஞ்சுவருகிற—நின்று மிக்குளத்துக்கு

நீரிஞ்சு (?) பாயுமிடத்திலே கால்வெட்டி.....பெறுவாரா
 கவும் இக்க—ம் பொ—ஆகநிலம் மூன்றுவேலியும் அழக (?) (9)
 ஞாலுருடைய ப—லே தானம் பண்ணினமையும் நாங்களு மிந்நிலம்
 சொம்மாக (சொத்தாக) தன்ம தானம்பண்ணினமையும் நாங்களுமிந்
 நிலம் சொம்மாகத் தன்மதானம்பண்ணி இப்பேசினவி.....எப்பேற்
 பட்டினவுந்தவீந்து இப்படி சந்திராதித்தவற் செல்வதாக கல்விலும்
 செம்பிலும் வெட்டிக்கொள்வாராகவும்.....பிடிபாடு பண்ணிக்
 குடுத்தோம் மஹா (10) (வவெவெ)யாம் திருநாடுடைய பிரானுக்கு
 இவை பசலை சேந்தபிரான் செந்தாமரைக்கண்ணி.....

.....
 தவன் எழுத்து.....

(11) யூர் (ய) சூழார்ந்தி வாஜபேஜி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எழுத்து. இவை
 பசலைசேந்தபிரான் திருமாலிருஞ்சோலை நாராயணனை அழகிய
 பிரான் ஞாலுர் எழுத்து இவை நெட்டுர் ஸ்ரீக᳚ஷண் ஸ்ரீ வாஸு-
 ஷெவநு எழுத்து. இவை பசலை அவிலு-வவாஜபேஜி திருமாலிருஞ்
 சோலை நாராயணன் எழுத்து. இவை கந்த(ர)டை பேரா (12) டியான
 டட்ட வெலாயாஜி எழுத்து. இவை நம்பூர் நெடு நொக᳚ நாதன்
 மகன் சந்தரன் எழுத்து. இவை திருக்கடலூர் ஆ—ளும் பிரான் எ
 முத்து இவை) வ பெருவாயூர் அழகன் மொவிந்தன் எழுத்து. இவை
 மூப்பிலா திருமாலிருஞ்சோலை நாராயணன் எழுத்து. இவை பசலை
 சேந்தபிரான் செந்தாமரைக்கண்ணனை (13) ளவாளஞாலு எழுத்து.
 இவை உறுப்புட்டுர் இளையபெருமாள் எழுத்து. அதிசெயமங்
 கலத்து அனந்தநாராயணன் திருமா (லிருஞ்சோலை) நாராயணன்
 எழுத்து. இவை குணரேசங்காதெந்த (?) சுவாமிபட்டசோமாசி(எழு)
 த்து. இவை திருமாலிருஞ்சோலை நாராயணன் எழுத்து; இவை திருப்
 பேரா ஸ்ரீமா (14) தவன் திருமாலிருஞ்சோலை எழுத்து. இவை திருப்
 பேரா சூரியதேவன் திருமாலிருஞ்சோலை எழுத்து. இவை பசலை
 திருமாலிருஞ்சோலை நாராயணன் சேந்தபிரான் எழுத்து. இவை
 திருமாலிருஞ்சோலை ஸ்ரீக᳚ஷண் எழுத்து. இவை.....ப்பொனப்
 புறத்து உயக்கொண்.....டமருதூர் அ (15) மகன் தாமோதரன்
 எழுத்து. இவை இறைவான்சேரி திருமாலிருஞ்சோலை தேவதேவே

சன் எழுத்து. இவை குணீர் நங்கை ஆழ்வான் எழுத்து. இவை மாதுகுடிசிறறாயன் எழுத்து. இவை ஒப்புறை ஸ்ரீ தேவிபட்டன்மகன் ஆலங்கொண்டவி—ன் எழுத்து. இவை (16) பெருவாயில் மாறன் சேந்தன் எழுத்து. இவைபெருவாயில் அடிகள் ஸ்ரீ க᳚ஷ்ணன் எழுத்து. இவை பசலைசேந்தபிரான் சீராகவன்னுன பெரியகோயில் நம்பி எழுத்து. இவை பெருவாயூர் திருமாலிருஞ்சோலை நாராயணன் எழுத்து. இவை இரங்கண்டி திருமிக்காமன் திருமாலிருஞ்சே(லைநாராயண)ன் எழுத்து. இவைய் (17) கந்தாடைய் பேராயிரமுடையான் பட்ட சோமாலியார்மகன் இபிராய (?) நாராயணன் எழுத்து. இவை பெருவாயூர் அடிகள் சாதவேதன்னுன பெரியகோயில்ஞாலுநு எழுத்து. இவை பசலை திருமாலிருஞ்சோலை கேசவன் எழுத்து. இவை பசலை (ய) சே³உ³ எழுத்து. இவை இறைவரன் ரைதமை (?) சொ.....னைத்த கோளரி எழு (18) த்து. இவை குணீர் நாராயணனுன ஸ்ரீ வைஷ்ண (வ) ஞாலுநு எழுத்து. இவை கிராஞ்சி கண்ணன் குமாபட்ட சோமையாஜி எழுத்து. இவை குணீர் திருமாலிருஞ் சோலை ஞாலுநு எழுத்து. இவை முப்பிலாச்சி நரசிங்கபட்டன் எழுத்து. இவை பெருவாயூர்வாஜபெஜியார் தெய்வச்சிலை எழுத்து. இவை.....க்கினுன ஞாலுநு எ (19) முத்து. இவை குரவைசேரி திருவெண்காட்டு திருமாலிருஞ்சோலை நாராயணன் எழுத்து. இவர்கள் பணிக்க பிடிபாடு எழுதினேன் வலவெலக்கணக்கு விளத்தாருடையான் நிறைஞ்சசோதி திருநாடேடையானுன சீபராந்தகமுவேந்தவேளான் எழுத்து.

A. M. சடகோபராமா நுஜாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்திருநகரிச் சாசநங்கள்.

XII

ஆழ்வார்சந்நிதி வடவண்டைச்சுவர் கீழ்பாகம்.

காலம்: ஜடாவர்மன் குலசேகரதேவர்காலம்.

விஷயம்: ஆழ்வார்க்கு அக்கிரமகோபநல்லூர் அம்புளிக்குளம் விற்றுக்கொடுத்தது.

(20) கோச்சடை பன்மரான சூபுவனசக்கரவத்திகள் ஸ்ரீ குலசேகரதேவற்கு யாண்டு கந-வதின் எதிர் கஉ-மாண்டு மீநநாயிற்று இரண்டாந்தியதியும் அபரவகூத்து சூயொஷியும்பெற்ற ரோகிணிநாள் திருவழுதிவளநாட்டு திருநாடுடையபிரான் திருநாமத்திலேய் அமுதகுணவளநாட்டு அக்கிரமகோபநல்லூர். (21)..... ட்டோம் இறையிலி தேவதானமாக விற்றுக்குடுத்த பூமியாவது நாங்கள் குருபரம்பரையுடையோமா யாண்டனுபவித்துவருகிற அம்புளிக்குளத்துக்கும் இக்குளத்தின் கீழ்வந்த நன்செய்புன்செய்க்கும் எல்லை யாவது கீழேல்லை புற்குளத்து மேலெல்லைக்கு மேற்கும் தென்னெல்லை விஜயநாராய (22)ல்லைக்கு வடக்கும் மேலெல்லை பொவிஞ்சு நின்றபிரான் திருவிடையாட்டம் கழுதூரான வண்வேராபதிநல்லூர்குளத்து தென்கொம்புக்குக் கிழக்கும் வடவெல்லை வண்டிவராபதி நல்லூர் தென்னெல்லைக்குத் தெற்கும் இவ்விசைந்(த)பெருநான் கெல்லைக்குட்பட்ட குளமும் குளப்பரிப்பும் நன்செய் புன்செயும் நத்தமும் ந (23)..... மோடையும் மீன்படுபள்ளமும் தேன்படுபொதும்பும் உடும் பொடியும் அமைதவனியும் (?) புற்றுந் தெற்றியும் மேனோக்கின மரமுந் கீனோக்கின கிணறு மற்று மெப்பேற்பட்டனவெலாம் உண்ணிலமொழிவின்றி - கொவிற்று விலைக்கலஞ் செய்து குடுத்தோம் திருநாடுடைய பிரான் திருநாமத்திலேய் (24).....நாட்டு அக்கிரமகோபநல்லூர் கீழ்வகை நாட்டோம் இப்பரிசு விற்றுக்குடுத்த இவ் வம்புளிக்குளத்துக்கு பெருநான்கெல்லைக்குட்பட்ட நிலத்துக்கு எம்மிவிசைந்த

விலைப்பொருளும் இறையிலி பொருளும் விலைவாவனக்கள் கொ.....
ற்றிகையிலே அறக்கொண்டு விற்று விலைக்கலஞ்செய்து வு
 மாண (25).....டுத்தோம் திருநாடுடைய
 பிரான் திருநாமத்திலே கீழ்வகை நாட்டோம் இப்பரிசுவிற்றுக்குடுத்த
 இவ்வம்புளிக்குளத்து பெருநான்கெல்லைக்குட்பட்ட நிலத்தால்வந்த
 கடமை.....மையும் சிலவரி.....வரியும் வெட்டிபாட்டமும்பஞ்சு
 பீவி சந்து விக்கிரகப் பேறும் மற்றும் எப்பேற்பட்ட.....
 (26) இறைக (ளெல்லாம்) இக்குள நோக்கவந்த வெபுர (?) ளெல்
 லாம் சந்திராதித்தவற்றங்களேயிறுத்துக் குடுப்போமாகவும் இப்படி
 சம்மதித்து விற்று விலை—புமாணம் பண்ணிக்குடுத்தோம் இவ்வம்
 புளிக்குளத்துக்கு இதுவேய் விலையோலையும் வெ—செலவோலையு மந்
 தாகவும் இது வல்லத.....ப்பலையாவ (27) ணச்சலா உண்ப
 மொரு (?)மாவறுதிப்பொருட் செலவோலை காட்டவுங் காணவுங் கட
 மையின்றி விலைக்குற - விற்றுப் பொருளறக்கொண்டு இறையிலி
 தேவதானமாகச் சந்திராதித்தவற்றெவ்வதாக விலைப்பொருளும் இறைப்
 பொருளுங் கையிலே யுறக்கொண்டு விற்று விலைக்கலஞ்செய்து
 குடுத்தோம் இறையிலிதேவதானமாக (28) திருநாடுடைய பிரான்
 திருநாமத்திலே அமுதகுணவளநாட்டு அக்கிரமகோபநல்லூர் கீழ்
 வகை நாட்டோம் இப்படி சம்மதித்து விற்றுக்குடுத்தேன் வேள்
 லோமனான (?) வில்லவதரையன் எழுத்து. இப்படிக்கு இவை
 பொலிஞ்சான் சீராமதேவனான தென்னவன் ஆதிச்சகுளாமணி
 மூவேந்தவேளான் எழுத்து. இப்படிக்கு.....கோள் புலிக்குட்டி
 எழுத்து. (29) இப்படிக்கு இவை அறந்தாங்கி கணவதி எழுத்து.
 இப்படிக்கு இவை வேளான் வீற்றிருந்தானான செய்யான் (?) மூ
 வேந்தவேளான் எழுத்து. இப்படிக்கு இவை சீராமதேவன் எழுத்து.
 இரா—ய்யப்பட்டன் எழுத்து. இப்படி அறிவேன் வடசெம்பிராடு
 கொடுமனாருடையான் உத்தமபாண்டியநல்லூர் வேளான் தேவன்
 (30).....புமாணமெழுதி
ன்ன நாட்டுக் கணக்குடன் பள்ளிகொண்டான் குணவனா—ன.
 முனைஞ்சியுடையான் எழுத்து ஸ்ரீ !!!

A. M. சடகோபராமா நுஜாசார்யன்,

நேஷனல்-ஹை-ஸ்கூல், திருச்சிராப்பள்ளி.

அறமும் அறவுரிமையும்.

அறம் என்பது யாது? “மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்து அறன்” என்பதில் மனத்தாய்மையையும், “அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும் இழுக்கா இயன்றது அறம்” என்பதில் மனமொழிகளின் தாய்மையும், “அறவினையாதென்றிற் கொல்லாமை” என்றதில் ஜீவகாருண்யம்பற்றிய வினையும், “அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும்.....கீதின்றி வந்தபொருள்” என்பதிற்புண்பமும், “அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்கை” என்பதில் ஈகையும், “அளவு அறிந்தார்நெஞ்சத்து அறம்போல நிற்கும்” என்பதில் நீதியும், “அந்தணர் ஞாற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய் நின்றது” என்பதில் வருணாச்சிரமதர்மமும், “அறத்திடுபிச்சை கூவியிரப்போர்” என்பதில் அறச்சாலையும் எனப் பலவாறாகப் பொருள்சொல்லக்கிடக்கின்றது “அறம்” என்னும் மொழியாம். இவ்வாறு “அறம்” என்னும் மொழியானது பல்வேறுபொருளைத்தோற்றும் காரணகாரிய முறைமையில் ஆராயுங்கால் அவை ஒரேகருத்தைத் தழுவினவாகத் தெளியப்படும். அறம் என்னும் மொழியைப் பகுத்துப்பார்க்கினும் “அறு” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து (வரையறுப்பது) மனிதர், கொள்ளவேண்டியதையும் தள்ளவேண்டியதையும் வரையறுப்பதெனப்பட்டுப் பகுத்தறிவுள்ள மனிதப்பிறப்பினர்யாவரும் அனுபவிக்கவேண்டியதோர் ஒழுக்கத்தை விளக்குகின்றது. வடமொழியிலும் இம்மொழிக்கு ஒத்தே “தருமம்” என்னும் பதமும் வழங்கி வருகின்றது. நிற்க.

ஒழுக்கத்தில் மேம்பட்டதோர் அறம் வாய்மை எனப்படும். அதிலும் சிறப்புற்றது கொல்லாமை என்பது, “ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன் பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று” என்னும் திருவள்ளுவர் திருவாக்கால் நன்கு உணரப்படும். ஈசுவரன், அன்பர்களுக்குக் கருணையால் அருளிய தனுகாணபுவனபோகங்களை நிலையுறச்செய்வது கொல்லாமை என்னும் அறத்தால் என்பது தெளியக்கிடத்தலால்

திருவள்ளுவர்கருத்தானது சாலப் புகழ்த்தக்கதேயாம். கொல்லாமைக்குக் காரணம் அன்பு இரக்கம் இரண்டையும் தழுவி நல்லறமாகிய ஜீவகாருண்யமேயாம்.

ஜீவகாருண்யமே திருவுருக்கொண்ட நம் பெரியோர், தியானத் தாற்கண்ட தேவபிரசாதத்தின் மகிமையினால் நாம் அறத்தைக்கடைப்பிடித்து உய்யும்பொருட்டு நம் பக்குவத்திற்கேற்பப் பற்பல அறநிலையங்களையும் அறநூல்களையும் பரோபகாரம்பற்றி அமைத்திருக்கின்றனர். அவற்றுள் தலைமைபெற்றன மூன்று; அவை வித்தியாலயம், தேவாலயம், மடாலயம் என்பனவாம். அற்றுள் வித்தியாலயத்தில் நல்லறங்களைக் கற்றுணர்ந்து ஆசானிடத்து அச்சத்தினால் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தும், தேவாலயத்திற் கற்றவாறு கடவுளிடத்திற் பக்தியாலும் பயத்தினாலும் நல்லொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தும், மடாலயங்களிற் கற்றல் கேட்டல் சுவாநுபூதியாகிய சாதனங்களால் நல்லொழுக்கத்தைத் திடப்படுத்தியும் இப்பிறவியின் பயன் அடைதற்பாலதாம். வித்தியாலயங்கள் போதகாசிரியராலும், தேவாலயங்கள் அர்ச்சகராலும், மடாலயங்கள் மடாதிபதிகளாலும் அவரவர் யோக்கியதைக்குத் தக்கவாறு நடைபெறும். இவ்வறங்களைச் செவ்வனே நடத்துதற்பொருட்டு உதவிய பொருளும், அப்பொருள் ஆட்சியும் அறம் உரிமை என்னும் பதங்களாற் குறிக்கப்படும். நிற்க.

மேற்குறித்த மூவகை அறச்சாலைகளில் முற்கூறப்பட்ட வித்தியாவிஷயமானது அரசியலுடையாரது மேற்பார்வையில் நடத்தப்பட்டுக் காலத்திற்கேற்பச் சீர்திருத்தம்பெற்றுவருகின்றது. ஏனைய இரண்டுவிஷயங்களும் அவ்வம்மதத்தினருடைய ஆளுகையில் இருந்து சீர்திருத்தம்பெறாது கஷ்டமடைந்துவருகின்றன. இவ்விரண்டு விஷயங்களையும் உரியமதத்தினரிடம், அரசர் ஒப்பித்திருந்தபோதிலும் கண்கூடாகிய நீதிக்குறையைக் கண்டவிடத்துக் கண்டித்து ஒழுங்குபடுத்துவதாகிய உரிமையை அவர்கள் விட்டுவிடவில்லை. திருஷ்டாந்தமாகத் தேவாலயங்களிற் கன்னிப்பருவமுள்ள தாசிகளைப் பொட்டுக்கட்டி வியபிசாரிகளாக்குகிற ஒழுக்கத்தவறுகண்டவிடத்து அதனைக் கட்டோடே நிறுத்தும்படி சட்டம் பிறப்பித்துவிட்டனர்.

நீதிக்குறையைக் கண்டவிடத்து அதனை நீக்குகிறதற்கு யாவர் முயலினும் துணையாய்நின்று உபகரிப்பதற்கு நமது காருண்யமுள்ள ஆங்கில அரசாட்சியானது முன்வந்துநிற்கின்றது. பூர்வஅரசர் முற்காலத்தில் உண்மையை ஆராய்ந்து வெளியிட்டவர்களைச் சிறைப்படுத்தவும், எரியிலிடவும், விஷத்தாற் கொல்லவும், ஊரைவிட்டுடாட்டவுமாகப் பலவாறு துன்புறுத்தினர். அத்தகைய அச்சமானது இக்காலம் எட்டுணையும் நிகழ்வதின்று.

ஒருவன் உண்மையைக்கண்டு வெளிப்படுத்த மற்றொருவன் அதுபற்றி அதனை மேலூக்க இவ்வாறு சொற்பகாலத்துக்குள் ஏனைய நாட்டார் எவ்வளவு சிறப்படைந்திருக்கிறார் என்பது யாவரும் மறுக்கத்தகாததோர் உண்மையாம். வித்யாலயம் நிற்கட்டும்; தேவாலயம் மடாலயங்கள் நம்மிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்டதில் இதுவரை செய்துள்ள சீர்திருத்தங்கள் யாவை? யாவரும் தெரிசிப்பதற்காகத் திருவிழாக்களில் வெளியேவரும் உற்சவமூர்த்திகளைப் புஷ்பங்களால் மூடிவைப்பதிலும், அச்சமும் அன்பும் பயக்கத்தக்க பரிசுத்தமான மடாலயங்களைத் தங்கம் வெள்ளிகளால் அலங்கரித்துப் போகஇச்சையை எழுப்பிவைப்பதிலும் வியபிசாரிகளை நடிக்கச்செய்வதுலுந்தான் திருத்தம் ஏற்பட்டது. கல்விவிஷயமாகக் குறைகள் உண்டாவென்பதை விசாரித்தறிவித்தற்காக விசேஷகமிஷனர்களை ஏற்படுத்தி நமது கவர்ன்மென்றார் திருத்தஞ்செய்வதுபோல நம்முடைய ஆலயங்களின் விஷயமாயும் ஆகமசாஸ்திரங்களின் ஆராய்ச்சிவிஷயமாயும் இதுவரை என்ன ஏற்பாடுகளைச்செய்தோம்? முன்னையோர்களின் கருத்தையாவது தெரிந்துகொள்ள முயற்சிசெய்தோமா?

மடாலயவிஷயமோ முன் அனுட்டானத்துக்கு எவ்வளவோ மாறுபட்டிருக்கிறது. தேவாலயம் மடாலயம் இரண்டில் தன்னய மறுப்பு இச்சையடக்கம் முதலிய மோக்ஷசாதனங்களைப் பழகிக்கொள்ளவேண்டுவது நம்மவர்கடமை. தன்னயமறுப்பு இச்சையடக்கம் முதலிய நன்னெறிக்குமாறாக ஏற்பட்ட எத்தகைய ஆசாரமும் ஏற்கத்தக்கதன்று. நமது கொள்கைப்படி மடாதிபதிகள் மற்றைய தேவாலயங்களையும் வித்தியாலயங்களையும் நன்னிலையில் நிறுத்தும் கடமைப்பாடுகொண்டவர். அவர்கள் தங்களிடம் சந்யாசம்

பெறும் சீடர்களைப் பக்குவம்நோக்கித் தடுத்தாட்கொண்டு, குறித்த அறநிலையங்களுக்கு அதிபதியாக்கவும், அறப்பணிகளைச் செவ்வனே நடைபெறச்செய்யவும், தக்க கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களை வலுக்கவும் உரியவர். “முதற்கோணல் முற்றுங்கோணல்” என்றபடி அவர்களே ஒழுக்கத்தில் தவறுளரேல் ஏனைய அறங்கள் சீர்பெறநடையுறவாம். நிற்க.

இத்தகைய மடாதிபர்கள் புதிய ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தித் தங்கள் சீடர்களில் எத்தனைபேரைக் குணப்படுத்தியிருக்கின்றனர்? பழமையான நன்னடக்கையாவது ஒழுங்குறச்செய்திருக்கின்றனரா? குருவாயுள்ளவர்களைச் சீடர்கள் சிங்காரித்துப்பார்க்கவேண்டுவது அன்பின் ஆராமையால் எழுவதோர் உள்ளநெகிழ்ச்சியேயாம். அங்ஙனம் விரும்பும் சீடர்கள் தங்கள் சொந்தசம்பாத்தியத்திலிருந்து வினியோகிக்கவேண்டியதே தவிர முன்னரே அறவினைக்கு இயற்றிய அறப்பொருளினின்றும் செய்தல் தகுமா? அங்ஙனம் சீடர்கள் அலங்கரிக்கினும் பற்றற்ற குருவானவர்கள் அவ்வழகையபிமானிப்பது முறைமையே?

அறிவைப்பரப்பி உண்மையை அறிய ஒடுக்கம் தேடிய நமது பூர்விகஞானிகள், தமதுகருத்திற்கு இணங்க நாடிய ஸ்தலம் வனம்போன்று பரிசுத்தமுள்ள மடங்களா? அரசர் அரமனையொத்த அலங்காரங்களையுடைய மடங்களா? இச்சையைக்கொடுப்பதற்கு உரியது அரசர் அரமனை; இச்சையைக்கொடுப்பதற்கு உரியது ஞானிகள் மடங்கள். காம குரோத உலோப மோக மத மாச்சரியம் என்னும் ஆறு தீயகுணங்களை யடக்கி அதற்கு அறிகுறியாக உருத்திராக்ஷத்தினால் ஆறுகட்டியென்னும் காதணிபூண்டும், மனமொழி மெய்யென்னும் முக்கரணங்களின் சேட்டைகளைத்தண்டித்து அடக்கியதற்கு அறிகுறியாகத் திரிதண்டமென்னும் கோலத்தாங்கியும் பரோபகாரமே ஆக்கையின்பயன் எனக்கொண்டு அடியார்களுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து சித்தசாந்தியையுண்டாக்கி அன்பேவழுவாகிப் பக்குவான்மாக்கள் உள்ள இடங்களைத்தேடிப் பாதசாரிகளாகி உள்ளவும் இடம்பமின்றித் திரிந்துகொண்டிருந்த முன்னைய மடாதிபர்களின் ஒழுக்கத்தைத் தற்காலத்து மடாதிபர்களிடத்து ஆரோபித்துப் பார்ப்பார்க்கு மனவருத்தம் மிகுதியும் உண்டாக்கத்தக்கதேயாம்.

முன்னோரது யோக்கியதையை உணர்ந்து முன்னைய அரசர், தமது அறப்பொருளை அவர் வெறுக்கவும் அவரிடம் கொண்டுய்த்தனர். அம் மகான்களுடைய உண்மை யோக்கியதையானது அவர்களிடத்திற் சீடர்களுக்கு உள்ளமும் புறமும் ஒத்த பக்தியை உண்டாக்கியது. தற்காலத்தில் மடத்தின் செல்வப்பொருளின் உரிமையானது மடாதிபர்களிடத்திற் சீடர்களுக்குப் போவியானபக்தியை உண்டாக்குகின்றது. முன்னைய. குரவரைக்காணுறின் சீடர்கள் அச்சமும் அன்பும் கொண்டாடுவர். தற்கால மடாதிபரோ சீடரைக்காணின் உண்மையான அச்சமும் பொய்ம்மையான அன்பும் பாராட்டுவர். இத்தகைய தாமதமான நடைகளுக்குக் காரணம்யாது? நம் ஜனசமூகத்தின் அறியாமையேயன்றி வேறின்று.

ஒருதேசமானது சீரடைய விரும்பின் அந்த ஜனசமூகமானது நல்லொழுக்கமுடையதாயிருத்தல் வேண்டும். ஜனசமூகத்தின் நல்லொழுக்கத்திற்கு ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் தான் நல்லொழுக்கமுடையதால் வேண்டும். மற்றப்படி எத்தனை ஆசார அனுஷ்டானங்களையும் சட்டதிட்டங்களையும் புத்தகத்தில் எழுதிவைப்பதாலும் விசேடப் பிரசங்கம் செய்வதாலும் அத்தேசத்தார் ஆக்கமடையமாட்டார். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குத்தொரிந்தமட்டில் நடக்கத் துணியவேண்டும். தன் இஷ்டனிடத்திலேனும் குற்றம் காணின் முகத்தைமாறவைத்துக் கண்டித்தல்வேண்டும். தனக்கு வயதிலும் பலத்திலும் மூத்தோரையினும் கூடாவொழுக்கம் காணப்படின்றெவறுத்து விலக்கல்வேண்டும். தன்னுலியன்றவளவில் தன்னிடத்திலுள்ள குற்றங்களை நீக்கமுயலல்வேண்டும். குற்றமில்லாதான் உலகத்தில் இலன் எனினும் “குணம்நாடிக் குற்றமு நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்க கொளல்” என்றபடி குணம் மிகுதியாக உடையவனே யோக்கியனாவென்று உலகில் மதிக்கப்படுவன். சிலர் இயல்பிலே நல்லவராயினும் தாக்ஷண்யகுணத்தினால் தீநெறிச்செல்வாராகின்றனர். கண்ணோட்டம் மனிதனுக்குச் சிறந்தகுணமே. ஆனால் அதன் இலக்கணத்தையறியாமல் நெருங்கியபழக்கத்தால் நியாயந்தவறி ஒருவனுடைய விருப்பத்திற்கு இணங்குவாராகின்றனர். கண்ணோட்டமுடையார் “பெயக்கண்டும் நஞ்சண்டமைவர்” என்று பெரியார் கூறியதும் பரோபகாரம் பற்றியே என்க. ஆனால் நாம் பழகும்பொழுதே

சன்மார்க்க முடையாரைத் தெரிந்து கூடல்வேண்டும். பழகியபின் னர் விட்டுநீங்குதல் கஷ்டமாகும். பொதுப்படனோக்குங்கால் தாக்ஷண்யத்தின் இயல்புதெரியாக்குறையினால் நம்முடைய பொதுக் காரியங்கள் முழுமையும் கெடுதல் அடைகின்றன. அதற்குச் சன் மார்க்கத்துணிவு பற்றிய மனோதிடமில்லாமையே காரணம். தநயனாயி னும் தன் தொடையில்வைத்து வழக்கைக் கண்டிக்கவேண்டு மென் கிற முதுமொழி நமக்குள் வழங்கினும் நமக்கு மனோதிடம் இன்னும் உண்டாகவில்லை. ஒரு மனிதன் உண்மையான நிலைபற்றிய மனோதிடம் உடையனேல் எத்தனையோ அரியகாரியங்களிலெல்லாம் சித்திபெறக் கூடும்.

பூர்வத்திலிருந்த மதஸ்தாபகர்களனைவரும் வேறு ஆதரவின் நித் தனித்துநின்று பற்பல இடையூற்றினுள்ளும் தமது கொள்கைகளை ஸ்தாபித்திருக்கின்றனர். ஸ்ரீ அப்பர்ஸ்வாமிகள், லாதர், ஸ்ரீசங்கரர், ஸ்ரீராமாநுஜர் முதலியவரது மனோதிடத்தையும் கருணையையும் அறியாதார் இவர். அவர்களுக்கு யாருடைய வுதவி யிருந்தது? அவர்களு டைய போக்கியதைதான் துணையாய்நின்று உபகரித்தது. ஆதலால் மேற்குறித்த அறப்பொருள் ஆட்சியின் சீர்திருத்தவிஷயத்தில் போக்கியதையின்வலியால் உண்மையான சிரத்தை எடுக்கின் எனி திற் காரியசித்தி எய்தலாம்.

(தொடரும்.)

இலக்குமணப்போற்றி,

தச்சநல்லூர்.

ஸ்ரீ:

புத்தகவரவு.

—:0:—

1. பத்மினி:—இது ஸ்ரீமத் வே. முத்துஸாமி ஐயர் பி. எ., எல். டி., அவர்களால் எழுதப்பட்டதொரு தமிழ்க்கதை. இது யாவரும் விரும்பிப்படிக்கத்தக்க தெளிவான இனிய வசனநடையி லெழுதப்பெற்றிருக்கிறது. இதில் இடையிடையே வேண்டுமிடங் களிற் புதியவும் பழையவுமான சில செய்யுட்களும் பொருத்தமாக வெழுதிச் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றன. அன்றியும், நன்மக்களுக்கு

வேண்டும் அறிவு ஆண்மை ஊக்கம் கற்பு ஒழுக்கம் முதலிய நற் குணங்களைக்கொண்ட கதாநாயகர்களை நாட்டி நவீனமுறையில் இயற்றப்பெற்றிருந்தலால் உயதரப் பாடசாலைகளில் உபபாடமாக வைத்துக் கற்பிக்கத் தகுதியுடையதாய் மிருக்கிறது. ஆங்கிலங் கற்று உயர்தரப்பீர்கைகளிற் தேறியவர்களுக்குள் 100-க்கு 10 பேராவது ஐயரவர்களைப்போலத் தமிழையும் விருப்புடன் கற்றுத் தமிழ்பிமானமுடன் இத்தகைய புத்தகங்கள் எழுதிவருவார்களாயின், தமிழ் ஆங்கிலங்கற்றவர்களால் அநாதரிக்கப்படுகிறது என்னும் அபகிர்த்தி நீங்கும். இதன் விளை அணை—பன்னிரண்டு.

2. நம்பாவோன்சரித்திரம்:—இது வேலூர்க் காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீமத் பு. ச. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் அவர்களால் கைசிகோபாக்கி யானம் என வடமொழியில் வழங்கும் ஒரு திவ்வியசரித்திரத்தைச் சிறுவரும் உணரும்படி தெளிவான தமிழ்நடையி லெழுதப் பெற்றிருக்கிறது. இதன் விளை அணை—இரண்டு.

3. திருக்குறண்முதனினைப்பு:—இது அதிவீரராமன் பட்டணம் ஸ்ரீமத் மு. குருசுவாமிப்பிள்ளை யவர்களால் திருக்குறள் 133 அதிகாரத்துக்கும் 133 கட்டளைக்கவித்துறைகளில் அடைவே முதனிலைகளை யமைத்துப் பாடப்பெற்றிருக்கிறது. யாப்பருங்கலக்காரிகையின் பாடம்போற்றுவார்க்கு அதன் முதனினைப்புச்செய்யுள்போலத் திருக்குறட்பாடம்போற்றுவார்க்கு உபகாரமாகுமென்று தோன்றுகிறது. இதன் விளை அணை—நான்கு.

4. கந்தபுராணவசனச்சுருக்கம்:—இது விரிந்துபரந்துகிடக்கும் கந்தபுராணக்கதைகளின் முக்கியபாகங்களை யாவரும் எளிதிலுணரும்படி சுருக்கி மதுராந்தகம் ஸ்ரீமத் ச. கடப்பேரி சுப்பிரமணியசுவாசாரியர் அவர்களால் தமிழ்நடையி லெழுதப்பட்டது. இதன் விளை அணை எட்டு.

மேற்குறித்த புத்தகங்கள் வேண்டுவோர் அதனதன் ஆக்கியோர்க்கெழுதிக்கொள்க.

 மேற்கண்டபுத்தகங்கள் நான்கும் வழக்கப்படி பாண்டியன் புத்தக சாலையிற் சேர்க்கப்பெற்றன.

பத்திராதிபர்.